

IGECSELEKVŐK KÖNYVTÁRA.

A HAJNALI CSILLAG .

Hittani ismertetés .

Irta

Both Antal

ny.gimn.tanár.

Balassagyarmat, 1944.

Ezen dolgozatát

K Á D Á R A M B R U S

A SZATMÁRI EGYHÁZMEGYE KANONOKA, A PÜSPÖKI

SZEMINÁRIUM EGYKORI REKTORA

SZENT EMLÉKÉNEK FIUI HÁLAVAL AJÁNlja

a szerző.

Ezen ismertetés az apostoli Szent Szék jóváhagyásával
kiadott és megmagyarázott Szentírás szövegén és szellemén
nyugszik, és minden fejezetében ahhoz kíván hiven alkalmaz-
kodni.

A természet rendje hozza magával, hogy minden teremtmény rendeltetésének megfelelő jelekkel, jegyekkel, bélyegékekkel ellátva kerül a mulandóság forgalmába. Ennek eredménye, hogy az életből kimarad minden egyforma-ság, inkább a formák, alakzatok megszámlálhatatlan sokfélesége, tarkasága, színpompája öltözteti a valódi életet, telehintve a világot a szépségek és gyönyörűségek kimeríthetetlen gazdagságával. Kétségtelenül isteni mű ez, és pedig a Szentlélek alkotó és fenntartó kezének vonása, ki eredeti összforrása minden szépségnek és erőnek, hogy ezek által méltó zsámolyává tegye és varázsolja a mindenséget a teremtő Atyának, hogy az egész világ a maga terjedelmében és legparányibb porcikájában az Ő dicséretét zengje a hangok és színek és alakzatok harmóniájával. A földön, az égen, a föld alatt és minden helyen s időben megvan tehát minden lénynak, a szerves és szervetlen világ minden tényezőjének a maga sajátos eltörölhetetlen bélyege, melyeken változtatni egyedül az istenség joga úgy, hogy senki ezen a járulékokon nem idézhet elő módosításokat büntetlenül az isteni Törvényhozón és Alkotón kívül. Semmi különös nincsen tehát abban a törekvésben, ha az ember is ösztönszerűen törekszik arra, hogy a maga hatáskörében bizonyos jelzéseket, bélyegzéseket eszközöljön, és ezeket nem késik törvényszerű intézkedések közé szorítani, ezzel adván meg a dolognak az önkénykedéstől eltérő jellegét.

Elmellőzve a szerves világban tapasztalható jelzések végtelen sorozatát, főként az emberek társaságában jelentkező eseteket tesszük vizsgálódás tárgyává, hogy a mai kor tüneteit minden oldalról meg tudjuk világítani. E tekintetben láthatjuk egymáson azokat a bélyegeket, melyeket születésekor hoz minden atyánkfia magával e világra anyjegyek, májfoltok, szep-lők, hibák és általában azon elváltozások által, melyek akár a színekben, akár az alakokban a rendestől elütő ábrákat tüntetnek fel. Ezek ellenében vannak viszont azok a látható és láthatatlan jegyek, melyek az emberi tökéletességet, szépséget és gyönyörűséget határozzák meg. Ezek alapján osztályozza a fajbiológia az emberiséget fajokra, bár ezek a jegyek nem meritik ki a fajosztályozás magyarázatának körét, minthogy az emberben jelentkező különféleségek nem szolgálhatnak alapul a fajbeli elkülönítésre, lévén az emberiség egy nemnek a részese. Ez a tünet inkább azt igazolja, hogy az embernek a születés által nyert jegyei annyira kiütők, hogy a tudomány ezeket alapul veszi egy nem létező viszonynak bevezetésére, létesítésére az emberi nemben. E születési hibák^{on} vagy előnyökön kívül vannak szerzett bélyegek is, melyek^t az emberi test és lélek termel ki önmagán a személy élet módja folyamán; pl a lupus^s, a különféle betegségek, mérgek élveztének követ-

kezményei. Ismét vannak olyan megkülönböztetések is, melyeket az emberek vallási, politikai, nemzeti, szellemi, általában fejlődés vagy magatartásbeli szempontokból létesítenek; ilyenek az érdemrendek, címerek, zászlók s a jelvényeknek rengeteg változatai, melyek szükségszerű velejárói az ember társadalmi és lelki életének alakulásaiban. Bőven el vagyunk tehát látva a testi, szellemi és lelki élet terén mindenféle jelvényekkel. A vallási életnek pedig ugyyszólván minden aktusa jelvényes cselekményekből áll, nemkülönben az egyházi művészetnek minden alkotása egy-egy eszme jelképe, megtestesítője akar lenni.

Felettebb jellegzetes e tekintetben, hogy az emberi akarat által előidézett jelzések divatja annál szembetűnőbb és hódítóbb, minél alacsonyabb fokon áll az ember kulturájában, míg a művelődés fejlődésével arányban alább száll a bélyegzés kényszerűsége. A művelt ember inkább az élet kényelmes, nyugalmas, zavartalan élvezetére fekteti a súlyt a formák lehető egyszerűsítésével, míg a műveletlenebb elme inkább a külsőségek színpompájába öltözteti fel képzeletének szüleményeit. Tudjuk, hogy a vad népek, jelesül az ausztráliaiak, indusok, négerek, polinéziaiak és mikronéziaiak, Ázsiaának sokféle törzsei nem elégedtek meg az egyszerű jelekkel, hanem bekarcolták bőrüket és a szurkálások helyét színes festékekkel be-dörzsölték, s ilyen módon a bőr felületét egész képekkel festették tele. Ezt az eljárást nevezzük tatoválásnak, mit különféle jeles alkalmak megörökítésére használtak. Ez volt a jele a családok, törzsek elkülönülésének, szövetségek kötésének és más nevezetes eseményeknek, egyben eszköze a test szépítésének. Ilyen tatoválás ma is divik egyes katonai alakulatoknál, hol a közlegények alsó karjukon szokták viselni a tatovált bélyegget, mint katonáskodásuk jelét és emlékét. Hogy a vadaknál ez a szokás vallási térre is áterelődött vagy talán egyenesen abból is származott, mutatja az, hogy a tatoválás a pogány papság monopóliuma lett. Ilyen vallási célt szolgált eredetileg a szakál borotválása, a hajvágás, a tarviselés Venus, Astarte szolgálatába szegődött lányok hajának kurtitása, más oldalról viszont a szakál megeresztése, a hajfürtök növelése; az előbbi ma is a gyásznak és a halottak siratásának jele egyes fekekezetekben.

Egyetemes emberi jelenség tehát az, hogy kivált a vallási életszükség szerűen megkívánja a jelvényeket úgy a pogányságban, kereszténységben, mint a zsidóságban, mert az ember testből és lélekből áll, így minden szellemi mozzanatot megtestesíteni kénytelen. Legyen tehát az a vallás akár az élő Istennek, akár a gonosz szellemnek tiszteletére rendelve, mindig telve van szimbolumokkal és jelképes cselekményekkel, mint azt pl. a szimbolikus nagy páholy neve is mutatja. Am a természet és emberi találékony-ság bélyegein kívül találkozunk olyan jelekkel is az emberek történetében, melyeket egy magasabb hatalom, egy természetfeletti akarat diktál,

mutat és nyújt az ember hitének alátámasztására, erősítésére és a kinyilatkoztatott igazságok bizonyítására. Ilyen jelekkel, csodákkal telve van az ó-és újszövetség minden fejezete. Ilyen jeleket követeltek Krisztustól is folyvást a farizeusok és írástudók, bár Üdvözítőnk nap-nap mellett feles mértékben szolgáltatatta nekik e jeleket, melyeket másszóval csodáknak is szoktunk nevezni azzal a megkülönböztetéssel, hogy a jelek az égből, a csodák a hétköznapi életből merített rendkívüli, a természetet meghaladó eseményekből, cselekményekből állanak, ilyen jeleket és csodákat fog termelni az utolsó időben a nagy Csábító, az Antikrisztus is, hogy elvonja Krisztustól még a választottakat is, miután a kereszténység tömegeit elvonta a világ Megváltójától, és önmagának rendezett be istentiszteletet. Ennek az elkövetkezendő jelenségnek tételes kifejezése az Ur igéje mondván: „Mert támadnak hamis Krisztusok és hamis próféták; és nagy jeleket és csodákat tesznek úgy, hogy tévedésbe hozzák-ha lehet-még a választottakat is.” Ebből az igéből kitűnik egyúttal a jeleknek végső célja is, mi a vallási, a hitbeli hovatartozandóság megerősítését és kijelentését szolgálja. E vallási eseményeknek, történeteknek, törvényeknek és rendszabályoknak, mint jeleknek, rendkívüli szerepét leghívebben kifejezi a pogányok nagy apostola irván: „Ezek mind jelképekben történtek velők; megíratlak pedig a mi oktatásunkra, kikre az utolsó idők jutottak.” Sőt mi több, csalhatatlan szentegyházunk tanítása szerint Izrael egész népe az összes emberiség jelképe volt! Általában pedig minden nevezetes isteni intézkedést, az emberiséget érdeklő fordulatokat, személyeket olyanokká tett az Ur mindig, mint a pecsétgyűrűt, ezzel a kifejezéssel akarván jelezni azt, hogy miként minden okmány a rányomott pecséttel nyerte erejét és hitelesítését, úgy nyeri minden isteni mű e gondosan őrzött pecsétgyűrűvel bizonyosságát. Ezeket a természetfeletti pecsétnyomókat pedig a legnagyobb gondossággal őrizteti az ő teremtményeinek szerető Atyja és Istene. Ilyen pecsét többek között pl. a nagy természetben a kereszt, mert minden áldott nap kétszer vet az magára keresztet t. i. egyszer, mikor a nap felkel és másodszor, mikor a nap lenyugszik, mert ez a pályafutás tökéletes kereszt alakját képezi ki a horizont síkjával! Ezt a pecsétet kezdet óta látják az emberek megjelenni az égen, valahányszor a napocska felkel és lenyugszik. Hasonló jelet tett az Ur az égre a szivárványban mondván: „Szivárványomat a felhőkbe helyezem, és ez lesz jele a szövetségnek közötttem és a föld között.”

Mát. 24.
24.

1. Kor. 10.
11.

2. Kor. 10.
1. j.

Agg. 2. 24.

1. Móz. 9.
13.

Bélyegeket, jegyzéseket tettek a régi rómaiak a bűnösök testére, hogy ezek láttára őrizkedjenek a bűnöktől, és gonoszoktól. A megrögzött tolvaj- fur homlokára sütöttek egy F betűt; más gonosztevők nyakába akasztották a furcát, vagyis az Y betűnek ősalakját a favillát, két kezét pedig a furca száraihoz kötötték. Ugyanez volt a kereszt eredeti alakja, a patibulum, a kintpad, erre feszítették a nagy gonosztevőket és éhen hagy-

ták azon elpusztulni. Ugyanezt a célt szolgálta a kaloda néven ismert és átlukasztott deszkákból szerkesztett szégyenfa, melynek nyílásaiba a bűnös kezeit és fejét bedughatta, de már ki nem huzhatta, így kellett magát a közönség előtt mutogatnia. Hasonló bélyegzési mód volt a pelengérnek nevezett oszlophoz való kötözés esetleg nyilvános megveszszőztetés. E tekintetben nagyon találékony volt az inkuizíció szelleme, hogyan kell az embereket vallási meggyőződésükért megbélyegezni, bár az Üdvözítő még a házasságtörő asszonyt sem állította pelengérré, pedig erre a bűnre a Törvény szerint nyilvános megkövezés volt kiszabva. Így bélyegezték továbbá a gályarabokat is az egyes világi és egyházi hatóságok.

A magán ember a bélyegzést állatjain szokta gyakorolni, mi az állatok bőrébe égetett vagy arra festett jegyekből, betűkből áll annak meghatározására, hogy kinek tulajdonába tartoznak a bélyegzett állatok, törzskönyvezés esetén pedig az azonosság megállapítása céljából. Leginkább csak a lovat és a marhát szokták megbélyegezni. Minthogy hatóságok csak később keletkeztek, így bizonyos, hogy a magán ember szokásából keletkezett a megbélyegzett ember fogalma, ezzel jelezvén a bűnösnek az állatok sorába való süllyedését. Összegezve a mondottakat, a következő alapvető tételeket kell megállapítanunk:

1/Első és eredeti ősforrása minden bélyegző hatalomnak az Isten, az Alkotó, Teremtő, Megváltó és Fenntartó Istenség, ki ezen hatalmát a természet világában angyalai és emberei által gyakorolja a Maga dicsőségére és teremtményei javára és boldogságára. 2/ Minden jel égen, földön és föld alatt Istentől származik, és minden Őreá vonatkozik vissza; ennél fogva minden jelzésnek az Isten nevében kell végrehajtatnia, mert minden jel egyedül az Isten tulajdonából vehető elő. Senkinek másnak nem áll jogában önhatalmulag bélyegzéseket eszközölni, egyedül és kizárólag Istennek. 3/Aki nem Istennek nevében és szellemében gyakorolja a bélyegzést, eo ipso az Istennel ellenkező hatalomnak nevében és szellemében teszi azt akarva vagy akaratlanul. 4/Bélyegzés érheti az állatokat, növényeket, fémeket azok hovatarozandóságának, azonosságának megállapítására; érheti a pénzeket, azok életéktelenedésének jelzésére. Érheti az embereket, az igazak dicséretére, a hamisak büntetésére. 5/Az emberek bélyegzésének felül vizsgálatát Isten a végítéletre tartotta fenn Magának, midőn megfizet mindenkinek cselekedetei szerint a megbélyegzetteknek és a bélyegzőknek egyaránt.

Ide illik ez a kijelentés is: Hogyan leestél az égből, hajnali csillag,
ki reggel fölkelte! Lerogytál a földre, ki megsebesítetted vala a nem-
zeteket! Ki azt mondtad szivedben: fölmegek az égbe, az Isten csillagai
Iz. 14. fölé magasztalom föl királyi széket, a szövetség hegyén fogok ülni éj-
12. szak oldalain. "E szöveg magyarázata szerint: „Babilon volt a földi böl-
csesség első széke. A mondottak vonatkoznak egyszersmind az istentelen
világfiakra, a babiloni király mindmegahnyi hasonmásaira, valamint az el-
"9. j. esett angyalok fejedelmére, az először teremtetten fényes angyalra, Lucifer-
re, a világfiak ősképeire. A régiek hitték, hogy észak legvégén a legfel-
"10. j. söbb magasságon van az istenek gyűlhelye, hol tanácsot tartanak a világ
ügyeiről s a föld kormányzásáról. S amit hittek a régiek, ugyanazt képze-
lik manapság is az északi vidékeken lakó uraságok és világfiak maguk-
ról. Ez idézetekből kitűnik egyúttal az is, hogy miként a mennyei szellemek
nek, azonképen az alvilági lényeknek is vannak csillagaik, de egy kis i-
gyekekezettel meg lehet őket tisztán egymástól különböztetni.

2. Fejezet. A SÁRGA CSILLAG .

A megszámlálhatatlan sokféle jel közül vallási szempontból különösen kettő emelkedik ki a keresztény világban u.m. a Csillag és a Kereszt; ezek az újszövetség hitéletében méltán nevezhetők uralkodó planétáknak azok sűrű szereplésénél és mélységes szimbolizáló erejüknél fogva. Ezuttal csak a csillagról elmélkedünk tüzetesebben, minthogy ez jelent meg a nyilvánosság előtt bélyegző erővel és rendeltetéssel. A csillag mint csillagászati jelzés már a történelem előtti korokból származik úgy négy, -mint hatágu alakjában, mert azzal a tudománnyal született meg egyszerre és él azóta folyvást a körrel és egyéb jelzésekkel együtt ez ősrégi ismeret körében ma is. Ebből az ágból került a cimertanba, hol ez az alakzat a szerencse és dicsőség jelvénye gyanánt használatos a magyar címerekben is. Ez értelemben szoktunk beszélni valakinek szerencse-csillagáról, mely a szerencse természeténél fogva egy ideig ragyog, de azután alá is szokott hanyatlani; így nemcsak szerencsét, hanem szerencsétlenséget is jelent, ezért mondták az astrologusok apalsors gyermekeire, hogy rossz csillag jegyében született; mikor pedig bajok, csapások érik az embereket, a nép így fejezi ki magát, hogy rossz csillagok járnak. A katolikusok egyik közkezdvelt egyházi dala a Boldogságos Szűzanyát köszönti ezekkel a címekkel: vezércsillag, hajnalcsillag, remény, -öröm, -és esti csillag, ki az élet különféle helyzeteiben mindig biztatólag tekint le szerető gyermekeinek útjára. Máshol azt mondja az Irás, hogy akik másokat jóra tanítanak, ragyogni fognak, mint a csillagok. Ezen alapon magyarázza az egyház azt, hogy a szentírási szövegben a csillagok a tanítók és előljárók képei, egyben az összes hivéké is, mert mindegyikben a világ világossága fényeskedik. A kinyilatkoztatott igazságok ismeretének mértéke szerint. A Jelenések korában a nagy csábító sárkány vérvörös alakja a nagy csillagok harmadrészét, vagyis az előljárók javát maga után vonja. És a patmoszi látnok előtt úgy jelent meg az Emberfia, hogy jobb kezében hét csillag vala, mi azt jelenti, hogy a keresztény közösségek előljáróit Jézus jobbkezén hordozza és a püspökök világítanak a közösségben, ezért neveztetnek csillagoknak.

Jel. 12. 4.

Jel. 1. 16. 38. j.

A zsidók hitéletében a csillag a szombat beköszöntését jelzi, mert ennek péntek esti feltünésétől számítják a nyugalomnap kezdetét. A hatágu csillag sűrűn szerepel a zsidó imaházakon és kegytárgyakon, bár a Talmud nem emlékezik meg arról s így a zsidóság nem is tekinti azt hivatalos jelzésének, minthogy az ő Istentől rendelt megkülönböztető jele a szövetség jegye, a briszmiloh, a circumcisio. Ezen kívül vannak nekik a csillagnál fontosabb jelzéseik, melyeket a Törvény szövege előír számuk-

ra, ilyenek a cicesz, tefilin, mezusa, csörgők, kerubok, gyertyatartók, füstölők és más egyebek. Jelesül a hatágu csillagot Dávid pajzsának vagy címerének nevezi a szent történelem zsidóknál és keresztényeknél egyaránt, mert a pajzs minden népnél a heraldika alapja, s minél egyszerűbb a pajzs annál régibb keletű, mert a díszítmények csak később jöttek divatba. Egy felfogás szerint Dávid név kezdő és végző betűjének összetételéből származott; sokkal valószínűbb azonban a természetes származtatási elmélet, mert az optika törvényei szerint minden fényforrás bizonyos távolságból sötét alapon hatágu csillag alakjában jelentkezik és így lett az asztrológiának első és őskori jelvénye. Ennélfogva nem volt és nem is lehetett a csillag speciálisan zsidó találmány és szimbólum, mert sokkal előbb közzismert volt az a pogány tudományban és vallásban. Hiszen a kezdetleges ember műveltségének elemi iskolájában a csillagok voltak az első ábrák és jelvények, lévén ezek az egyetlen tájékoztató műszerek az éjszakai utazások alkalmával és első alapjai az időszámításnak és beosztásnak.

Innét magyarázható és érthető az a jelenség, hogy ez a tévesen zsidónak nevezett csillag mint vallási szimbólum legelőször egy pogány pap igehirdetésében jelent meg a zsidóság hitvilágának egén az Írások szerint akkor, midőn a zsidók táborának személeténél így kiáltott fel elragadtatásában: „Mily szépek hajlékaid, Jákob! És sátoraid, Izrael!” További vízióiban pedig erre ~~erre~~ a kijelentésre készítette őt az Istentől ihletett lelkesedés: „Csillag támad Jákobból!” Honnét tudta ez a pogány pap, név szerint Balaám /Bileám, Beláám/, ki akkor látott életében először zsidót, hogy ezek Jákob ivadékaik, ki már 400 évvel előbb elköltözött az élők sorából?! Ez rejtély, mit az Írás nem magyaráz meg, de azt megmagyarázza, hogy ez a csillag először Dávidra, a zsidók királyára vonatkozik, de még inkább Jézus Krisztusra, kinek Dávid nemcsak őse, hanem előképe is volt, mint ezt a csillag, a királyi pálca és más többnyire a Messiásra használtatni szokott kifejezések mutatják. Ez a csillag kiváltképen akkor lett nevezetesebb, midőn e kijelentés után 1400 esztendő múlva ugyancsak pogány királyoknak megjelent az égen, de nem úgy, mint máskor ragyogó nyugalomban, hanem mint mozgó, sürgető csillagkép, mely magikus erővel arra készítette e királyokat, hogy szedjék fel sátorfájukat, nyergeljék meg tevéiket, gyűjtsék egybe szolgálikat, rakják fel kincseiket és nyomban kövessék e csillagot, elindulván a bizonytalan éjszakában keresni a Zsidók Királyát! Ezekről a pogány királyokról írja továbbá az egyházi magyarázat, hogy „e bölcsek, mágusok oly tudósok voltak, kik különösen a titkos tudományokkal és csillagászáttal foglalkoztak, a szent atyák véleménye szerint az Eufrát környékén, vagy Arábiában, talán Perzsiában éltek. Miután Balaám e vidéken tartózkodott, a Jákob csillagáról, a Messiásról

szóló jövődölés ébreszthette ott azon hitet, hogy a Messiás megjelenését a zsidók között az égen egy csillag fogja hirdetni. Annyi bizonyos, hogy egy nagy világkirály megjelenése akkor keleten igen elterjedt vélemény volt. Egy régi hagyomány szerint e bölcsek királyok voltak, mi az őskorhoz igen illik, minthogy ott a fejedelmek, különösen a pásztortörzsek fejedelmei egyszersmind papok és bölcsek is voltak. Isten e bölcseknek, kik a babiloni jövődölés szerint várták a csillagot, mint az Üdvözítő jelét, csak-

Mát. 1. ugyan tüntetett fel egy csillagot, s bensőleg kegyelme által őket arra 3, 4. j. indította, hogy e csillagot kövessék. Mert ki őket külsőképen csillag által elindította, az bensőleg lelkeket is tanította."

Ebben a tényben és annak magyarázatában vizsgálódásunk szempontjából az a legfontosabb, hogy nem zsidók, hanem pogányok jelentették ki ennek a csillagnak keletkezését, rendeltetését és megjelenését, mint a Zsidók Királyának, egyben világkirálynak teljes, jogos és általánosan ismert és elfogadott jelvényét! Sőt midőn a napkeleti bölcsek e csillag vezér-

" 2.2. lete alatt megérkeztek Jeruzsálembe, és a valóságos, dicsőségesen uralkodó zsidó királytól megkérdezték, hogy: "Hol vagy, ki született, a zsidók királya, mert láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk imádni őt", ezek hallatára nemcsak Heródes, az akkori tényleges zsidó király, hanem vele együtt megháborodék egész Jeruzsálem is. Heródes t. i. attól félt, hogy elveszti trónját, Jeruzsálem lakosai pedig zavargásoktól tartottak. Hogyan lehetséges e jeles csillag szerepének elképzelése nélkül, hogy addig sohasem jutott eszükbe a napkeleti pogány királyoknak és bölcseknek, hogy elmejjenek a zsidók királyát keresni és imádni, jöjjönhet Saul nevű első királyuktól kezdve majdhem ezer éven át egész sereg király uralkodott a zsidók felett. Ez kétségtelen jele annak rendkívüli eseménynek, melyben a világ Megváltójának, az igazság lelki Királyának ténylegesen meg kellett születnie az Írások szerint.

De rendkívüli jelentőségű körülmény e csillag történetében az, hogy ezt az ábrát, melyet közönségesen Dávid pajzsának nevezünk, jelvényéül elfogadta maga e Szellem-Király, sőt egyenesen azonosítja magát ezzel a Jel. 22. csillagképlettel mondván: "Én, Jézus... Én, Dávid gyökere és ivadéka, a fényes 16. hajnali csillag." Ezt az értelmet, t. i. Jézusnak, mint a világ Megváltójának és a hajnali csillagnak azonosságát megerősíti az egyházi értelmezés is, midőn ehhez a szöveghez: "És aki győzedelmes lesz és megtarja mindvégig az én cselekedeteimet... neki adom a hajnali csillagot" ezt a magyará-

" 2.28. zatot fűzi: "Enmaganat adom neki." Tehát az Üdvözítő Személye és a csillag

" 40. j. egy, és ugyanaz, a fogalom. Épen így mánja az Ur más helyen: "Én vagyok az Ján. 6. élő kenyér, ki mennyből szállottam alá", és ismét: "Az én testem bizonyval 51, 57. étel és az én vérem bizonyval ital." Amiképen tehát egyházunk e szavak értelmét szászerinti jelentésben fogja fel és hirdeti és gyakorolja, nem

pedig képletes értelemben, szintazonképen áll az eset a csillag igéjében is, mert ez nem példabeszéd, nem hasonlatosság, hanem azonosítás, identitás. Ezt pedig annál inkább kell így felfognunk és nem másképp, minthogy a szent mise áldozatban, midőn a pap kettétöri a szenttestet, vagyis a consecrált szent ostyát és elfogyasztás előtt egymásra helyezi a két darab félkörű kenyeret: ebben a helyzetben a szenttest meghatározza² hatszögű csillagot azzal a különbséggel, hogy itten nem sárga, hanem fehér csillagot kapunk. Minthogy azonban az ostya Magának az Üdvözítő Jézusnak a teste és vére, eo ipso a csillag is Jézus teste és vére! Mert akinek hatalma volt és van és lesz a kenyeret saját testévé, a bort saját vérévé átváltoztatni; és akinek hatalma van életét letenni és felvenni, annak bizonyára épen olyan könnyű önmagát a hajnali csillaggá vagy a nappá vagy egy gyögyvirággá átalakítani, átváltoztatni. Nevezetesen e történetben az, hogy a csillag már első fogalmazásában is azonosíttatik magával a Messiással, és ezzel az azonosítással végződnek is az ujszövetség összes írásai!

Más helyen az Üdvözítő az életküzdelen jutalmául nem csillagot, hanem koronát ígér mondván: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronát.”^{Jel. 2. 10.} „Ez az üdvözülés ígérete és jele, mit így fejez ki a másik apostoli levél: „Boldog ember, ki a kísértést kiállja, mert ha hűnek találta, elnyeri az élet koronáját, melyet Isten az Őt szeretőknak ígért.”^{Mát. 10. 22.} A korona tehát az örök boldogság jutalma. E kétféle jelvény azonban nem ellenkezik egymással, sőt a legszebb harmoniában egyesül abban a koronában, melyet a Boldogságos Szűz kapott, ki az élet szenvedése miatt jutalmul fejére tizenkét csillagból álló koronát érdemelt ki Magának. Az élet koronáját tehát csillagokból remekelik az égi ötvösök. De ezt a jelvényt, ezt a bélyeget csak abban az esetben nyerhetjük el, ha a világ gyűlöletének közepette kitarunk Krisztus mellett, az Ő beszéd- és cselekvésmódorához alkalmazván minden lépésünket és békétürelméssel legyőzzük a pogány érzületet, a test és a gonosz szellem csábításait; akkor a halál sem árt a mi boldogságunknak, mert élünk és uralkodunk Krisztussal s megmenekülünk a rettenetes ítélet napján homlokunkon viselvén az Isten jegyét, mellyel megjelöltek a szabadító angyalok.”^{Jak. 1. 12.}

Titokzatos jelentéssel van felruházva az a körülmény is, hogy a hajnali csillagról szóló isteni kijelentésekkel végződnek az ujszövetség írásai, mintha e pecsétnyomó gyűrűvel zárta volna le az Ur az ő hiteles okmányainak Bibliáját. Ezzel zárulnak tehát egy kor kijelentései s titkai, hogy ezzel a csodálatos csillaggal kezdődjenek egy más korszak évezredeinek hajnali sugarai. Erre látszik utalni az apostolfejedelem mondása: „És ezt az égből adott szót mi hallottuk, mikor Ővele voltunk a szent hegyen... és jól cselekesztünk, figyelmeztetve erre, mint homályos helyen világító szövétnekre, míg a nap fölkel, és a hajnali csillag feltűnik a ti szíveitekben;”^{Jel. 9. 4.} vagyis míg lassankint világosság támad bennünk, az igazságot bővebben

2. Pét. megismerjük, és a hajnali csillag, a világ világossága, Krisztus, szíveinket az ő tanításával mindinkább megvilágosítja, és szeretetével felmelegíti."

1.28. j. Tehát a csillag a világ világosságával, ez pedig a Megváltó személyével azonos fogalom. Így nevezi a Szentlélek az agg Simeon szája által a kisdéd Luk. 2. Jézust világosságnak a pogányok megvilágosítására és Izrael dicsőségére.

Ugyanebben az értelemben szerepel az Üdvözítő már a próféták látomásai Iz. 2. 5. Közepette is, mint az Ur világossága; az Ur dicsősége; az Ur igéje, törvénye; Mik. 4. 2.

Midőn tehát az a nevezetes pogány pap, Balaám, nagy vonásokban előre jelzi a zsidó népnek és nemzeteknek sorsát, a csillag által előre hirdeti nemcsak Dávid királyságát, hanem a Megváltót is, ki hivatva van Istentől az összes nemzeteket, zsidókat és pogányokat Isten népévé tenni, és így legyőzni Istennek minden ellenségét, a földieket és az alvilágiakat. Hogy pedig ez a látomás komoly valóságot jelentett és nem csupán valami költői ihlettséget vagy bombastot, mutatja az a meggyökeresedett hagyomány, mely ki birta 1400 esztendő mulandóságát, és eleven tündöklésével ragyogó fényében megjelent a pontos időben a pogány királyok, bölcsek és mágusok előtt! T. i. abban az időben, midőn a jövendölések szerint elvétetett a földi királyság jogára Judától, és kezdődnie kellett a magasságból támadó csillag lelki királyságának, az igazság országának, melynek keletkező napja és világossága maga az Üdvözítő Jézus Krisztus, kit így hirdetett előre egy másik angyal: „Nektek pedig, kik félitek az én nevémet, feltámad az igazság napja, Malak. 4. 2. üdvözülés van szárnyai alatt." Ez az a Jézus, ki a világ világossága lett

3. j. tanítása által, az igazság szerzője kegyelmei által. De úgy a földi, mint a lelki királyságnak, a szellemi országnak egy a tökéletes jelvénye, a csillag, mi Jézussal egy épen úgy, mint egy a három tanu az égbent: az Atya, az Ige és a Lélek; a földön pedig egy a három tanu: a Lélek, a víz és a vér.

Erről a csillagról, melyet hexagrammának is nevez a szent történetírás, meg kell még a következőket is emlitenünk, ha annak lényébe alaposan bele akarunk tekinteni. Ezt a hatszögű ábrát u. i. Salamon csillagának is nevezik ismerősei, mert azt Salamon templomának oltárával hozzák benső szerkezeti egységbe. Az ószövetségi templom belső csarnokában állott az oltár, melynek alaprajza négyzet alakú volt. E négyzet köré kört vonva, e körben a sugár hatszoros felmérésével két egyenoldalu háromszög helyezhető el, ezek pedig a hatágu csillagot tüntetik elő. Ez a figura viszont felettébb alkalmasan beleillik a templom ornamentikájába, minthogy tökéletesen jelzi az Isten szent nevét, amennyiben a kör az abszolút isteni egységet jelenti, míg a két háromszög alkalmasan mutat a Szentháromságra, tökéletesen szimbolizálván a háromságban az egységet és az egységben a háromságot. Zschokke: Hist. s.

Ezen az alapon azonban azt is lehet mondanunk, hogy így minden ókori pogány görög és római házban is működött és jelen volt a hatágu csillag, mivel minden pogány házban volt oltár épen az atriumban épen úgy, mint

+/Ha pedig egyházunk azt éneklí, hogy: Ecce lignum crucis, in quo salus mundi pependit, akkor a közölt kijelentések nyomán azt is énekelnünk lehet és kell: Ecce lignum crucis, in quo STELLA MATUTINA ET SPLENDIDA pependit, venite adoremus!

Salamon templomának előcsarnokában lévén az átrium és előcsarnok egy s ugyanazon helyiség. És mi több, ez a pogány oltár épen úgy négyzet alakú volt, mint a zsidóknál. Ezt a pogányoltárt tehát épen úgy be lehet foglalni a körbe, ebbe viszont a hatszöget, a hexagrammát, és épen úgy lehet ezt ~~xxx~~ és a Szentháromságra vonatkoztatni, mint a zsidókét. Ha pedig figyelembe vesszük, hogy a pogányok vallási kultúrája korábbi eredetű, mint a zsidóké, akkor természetes, hogy a pogányok stella hexagonája, vagyis Jézus csillaga, évszázadokkal előbb ragyogott már a pogányok udvarában, mert az Isten oltára nélkülözhetetlen alapvető építkezési kelléke volt a pogány háznak, hol nem csak főztek, hanem a napi áldozatokat is bemutatták istenöknek, Zeus Herkaiosnak, illetve Juppiternek, mint a ház védő szellemének. Sőt ha összehasonlítjuk Salamon zsidó templomának alaprajzát a pogányok házainak alaprajzával, feltűnő egyezést találhatunk benne az elrendezés lényegének azonosságával. Az első rész volt u. i. az andrónitis, a második: a gynaikonitis; a harmadik: a thalamos. Az első részben állott a védőisten négyszegletű oltára; ez volt a férfiterem. Második a női lakosztály, s a harmadik a szentek szentje: a házassági nyoszolya terme. A rómaiak az első részt atriumnak nevezték, s ugyanez a nevezet jelzi a zsidó templom első részét is, s magának a templomnak szintén három alkatrésze volt: atrium, szentély és a szentek szentje. A pogány ház és a zsidó templom alap gondolata tehát teljesen megegyezik egymással, mit annál könnyebben megérthetünk azon körülménynél fogva, hogy a kőműves mesterek, kik a zsidó templom

2. Kir.
5. 11. építkezését vezették, pogány emberek voltak, kiket Salamon kért Hiramtól,
2. Krón.
2. 3. a tirusi királytól. Még a természetfeletti értelmezés is ez egyezés mellett szól, mert az apostol a házasságot nagy titoknak nevezi, mivel jelképe az Istennek az emberrel és az egyházzal való lelki egyesülésének, mint

1. 5.
32. ezt részletesebben az Énekek Éneke c. szent költemény tüzetesen kifejti s az egyházi tanítás megnagyarázván megerősíti. Végül mértani okokból meg kell emlékeznünk arról is, hogy a kör, a négyzet és a hatszög szerkezeti szoros összefüggésben van egymással, mivel egymást pontosan meghatározzák ugyanazon körzőnyílás által, vagyis ahol van a kör, ugyanott van a négyzet más néven a kereszt, és ugyanabban van a hatszög vagy más néven a csillag lévén a csillag képe úgy a négy, mint a hatágú csillag.

Egybefoglalva e fejezet fejtegetéseit, azt kell alapvető tételek gyanánt megállapítanunk, hogy: 1/a hexagramma, vagy stella hexagona őskori jelvénye Krisztusnak, korábbi keletű a keresztnél. Földi életében először jelent meg Felette a csillag és halálában volt nyughelye a kereszt. 2/ A kat. egyház éneklí ugyan szertartásaiban: Ecce lignum crucis, venite adoremus! Akkor ezt is énekelnünk kell: Ecce stella matutina, venite adoremus! +/ 3/A kereszttel nem azonosítja magát sehol a kinyilatkoztatás során Jézus, de a csillaggal azonosítja magát a világ Üdvözítője. 4/ Amint jele Krisz-

tus Urunknak a csillag és a kereszt, épenugy jele az minden kereszténynek azzal a különbséggel, hogy Jézusnál előbb jelent meg a csillag s halálában a kereszt, ellenben a közhivőnél előbb jelentkezik a kereszt, melyet egész életén át béketűrőssel kell hordoznunk, és csak a halában jelenik meg a csillag azoknál, kik hívek maradtak mindhalálig. 5/A csillag már önmagában véve is teljes szimbolizáló erővel rendelkező jelvénye a keresztény hittannak, főként az Istenség fogalmára vonatkozó titkoknak. Krisztusra, mint a második személyű Istenségre vonatkoztatva Krisztus Királyságának, mint a Zsidók Királyának őskori cimere. 6/A stella hexagona mint esthajnali csillagzat az égen jelzi egyrészt a sötét éjtszakát, másrészt a felkelő nap hajnalát, ezért a zsidóknál a szombat beköszöntését, vagyis a nyugalomnapnak, a család ünnepének kezdetét. 7/A keresztény felfogásban viszont jelenti és képviseli a krisztusi tanítmány igazságát és szentségét, az ujszövetség teljes kegyelembeli állapotát, melyet egyházunk magyarázata „minden jók legjavának” jelentett ki csalhatatlanul! E világosság eltűnésével sötét éjtszaka borúl a kedélyekre és értelemre és a vérengzések örültségeinek vérveres tengere zudul az emberiségre, a kereszténység népére, és minden teremtményre egyaránt.

3. Fejezet. A ZSIDÓJELEK.

A zsidók hatósági megbélyegzése nem újkeletű szokás, mert találkozunk azzal hazánk történetének első lapjain is. Ez értesítések szólnak zsidók és izmaeliták jelzéséről, Ez utóbbiak neve alatt értették eleink és értjük mi is azokat a bolgár mohammedánokat, kik már az Árpádok korában magyar földön laktak s akkoriban saracénoknak vagy szerecseneknek is nevezték őket. A kor szelleme igyekezett őket akár erőszakosan is megtéríteni, de midőn látták a buzgólkodók, hogy ez a módszer nem sok eredményre vezet, megjelölték őket sárga folttal, hogy a keresztények lássák őket messziről. Kétségtelen tehát, hogy ennek jelzésnek vallási jellege volt. Ugyanakkor a zsidók veres foltot viseltek, minek kör alakja volt. A zsidófolt mellett divatban volt még a hegyes zsidókalap és a zsidóköpeny, nyilván a kaftán fazonjára szabva, mely néhol szintén veres színű volt. Egy időben ilyen arasznyi sárgafoltot a kéjhölgyeknek is viselniök kellett, valószínűleg nem a keresztények gyönyörűségére és épülésére, legalább is ezt nem magyarázza meg a história, hogy miért kellett ezeknek is ilyen feltűnő jelet viselniök, vajjon üzleti vagy vallási tekintetből-e? Mert hogy e jelzések vallási jellege mellett az üzleti szempontok is megjelentek, azok egybefüggéséről e megbélyegzések régiek és újabb lélektani boncolgatásai világosan meggyőzhetik a kutatót. Nevezetesen, hogy minden

korban következetesen együtt látjuk szerepelni a vallási motívumokkal az áldozatok vagyonának elkobzását is, jóllehet e kettőt bajos a vallási törvényekkel oly szoros kapcsolatba hozni, mint a minákkal az életben fel lépnek. Kivételezések minden alkalommal voltak, mert a jelesebb zsidókat felmentették e kényszeresillag alól, leginkább az pedig az orvosokat. Hogy II. Endre királyunk a szentszéki követnek tett arra vonatkozólag ígéretet, hogy a zsidókat jellel fogja feltűnővé tenni, okszerűen következik, hogy itt is a keresztény papság szellemi hatása nyilatkozott meg. Az 1500-as években azonban már eltűnedezték ezek a megkülönböztetések a közéletből, mert e jelzések céltalanságáról meggyőződtek a vezető ungvallási tekintetekben kivált akkor, mikor az eljárás anyagi hasznavehetősége már rég le volt tárgyalva és meddő lett ez a keresetforrás.

A zsidóságnak szétszórásában a temérdek sorscsapás, szerencsétlenség, üldöztetés és vérzés között a legenyhébb fegyelmi fok volt e megkülönböztető jegyek viselésének kényszere, mit el kellett szenvedniök mindazon ígéretek folytán, melyeket az Isten hűtlenségük megbüntetésére előre kijelentett nekik szent prófétáik és irataik által. Mindezen megaláztatásokban megismétlődött és teljesedett az átok, Istenök keserűségének kiömlött bora, mi végig kíséri e szegény népet hontalanságának minden szakaszán, minden állomáshelyén. Arábiában Mohammed utóda, Omár kényszerítette őket sajátyszerű jelvények viselésére ugyancsak vallási okokból. Spanyolországban az eredménytelen térítési erőszakoskodások után és miatt kellett ilyen jelvényeket viselniök, míg Olaszországban még előbb kényszerítették őket ezekre. Ez időtájtban az angoloknál egy darab vásznat vagy papirost kellett a mellükön viselniök. Németország is hasonló szellemben kezelte a zsidókat a kor divatja szerint külön Juderiákba utalva és megalázó jelekkel bélyegezve meg őket. Valóságos csodának számít, hogy kétezer éven át ennyi megaláztatás közepette képes volt e nép létét, vallását, hitét és önálló nemzetiségét megtartani, sőt veszedelmes hatalmat felrektározni lelkiségében. Ilyen vagy ehhez ^{távolról} hasonló eset az egész emberiség történetében nincs, mi kézzelfogható bizonyítéka ország-világ előtt, hogy itt nem lehet közönséges emberi műről szó! De bizonyítja ezt a körülményt az a másik jelenség is, hogy az egész világirodalomban nincsen még egy olyan írott okmány, olyan törvénykönyv, mely népének sorsát, hivatását, bűneit és erőnyeit a hétköznapiak aprólékosságával és évezredekre előre vetített, sőt földre és égre kiterjedő képekben, rendeletekben, szabályokban szertartásokban külön e célra rendelt vallási felfogásban tárgyalja, egyben ezzel az egész emberiségnek jelképét is szolgáltatassa. Ez a zsidó hitrendszer, melynek csak egy fejlődési fokozata maga a kereszténység is, és amely tökéletes kialakulásában az egész világ egységes szellemreligióját van hivatva megvalósítani, ezzel a Zsidók Királyának és a Pogányok Főpap-

nak, azaz Jézusnak, a fényes Hajnali Csillagnak vilguralmát kifejleszteni, és gyakorlatba venni: ez a hitrendszer a zsidóságnak el nem vitatható és ki nem küszöbölhető jele, mellyel megjegyezte magának az Ur ezt a népet mindörökre. Hiába itt az emberek, az alvilági lények minden fondorkodása és erőszakoskodása, mert ebben az irányban vezet e népet feltartóztatlanul az ő szerencsecsillaga minden szerencsétlenség és megaláztatás között, melyeket kétezer éves hontalanságában elszenvedett, mert embersége sebb elbánásban csak az 1800-as évek elején kezd jutni, midőn a nemzetek társadalmi és szellemi felszabadulásuknak utat nyitottak. Ám a másfél évszázados jólét után ismét aláhanyatlík a zsidóság életképlete Európában s ezzel ismét a mult kísértései rémitik őket s velők egyetemben a kereszténységet is még pedig fokozottabb mértékben, mert hozzájárulnak a Jelenések korának általános borzalmi, melyekben megítéltetik az emberiségnek harmadik vallástipusa is: a kereszténység.

Egy isteni intelem törvényszerűsége látszik érvényesülni történetüknek minden részletén, az elbusult Istennek az a kijelentése, melyet az ő hűtlenségük fakasztott az Ur ajkain mondván: „Ők /-a zsidók/ engem azzal boszantottak, aki nem vala Isten, és haragra indítottak hiuságaikban; én is azzal boszantom őket, aki nem népem és a bolond nemzet által ingerlem őket. Lángoló tűz az én haragom és égni fog a pokol fenekéig..” Az egyházi „24. j. magyarázat szerint azzal boszantom a zsidókat, kiket ők bolondoknak és az Róm. 10. 19. isteni kegyelmekre fogékonytalanoknak tartottak, t. i. a pogányokat választom népemmé, s a zsidókat elvetem.” A pogányok féltékenykedtek a zsidókra az ő kiváltságos isteni kedvezéseik miatt, ezek viszont a pogányokat tartották tisztátalanoknak bálványozásaik miatt; és így elzárkóztak azok elől a Tóra parancsai szerint, gojoknak bélyegezvén a pogányokat, kik előtt viszont a zsidó név volt megvetett és átkozott. Ez a kölcsönös idegenkedés természetesen megmaradt a kereszténységben is, mely a pogányokból népesítette be a zsidók Istenének anyaszentegyházát. A kölcsönös ellentét azután kölcsönös megbélyegzésekkel van szoros, oksági összefüggésben, és minthogy a zsidóság mindenütt elenyésző minoritásban volt a nemzetek között, következetesen a bélyegek látható alakban csak a zsidókon ütött^{ek} ki mindenütt.

Ám ami elmúlt, az az ítéletre elkönyveltetett, és ott van nyilvántartásban az égi irattárakban; miénk a jelen, a Jelenések kora, melynek küszöbét átlépte az embéiség akkor, midőn nemzet nemzet ellen támadt, vagyis midőn a világforradalmosítás jelszavát átvették a zsidóktól a nemzetek, elismerték és most végrehajtják azt! Ez azonban csak a gyötrelmek kezdete, mint azt maga Jézus kijelentette; E gyötrelmekhez pedig szükségszerűen hozzátartoznak mindkét részről a megbélyegzések, t. i. az Isten részéről és nagy Csábító részéről, vagyis Krisztus és az ő ellenkezője, a Sátán részéről, mert hogy tulajdonképen e két hatalmasság mérkőzéséről van szó a mai é-

letben, az egyre világosabbá válik minden hívő előtt, de a historikusok előtt is, mert minden 2000.-dik esztendő az emberiségnek egy-egy nagy sorsfordulatát jelentette s jelenti most is. Különösen pedig a kereszténységnek utolsó koraszaka, mi egyben az emberiség bűnös állapotának is befejezése, telve van már előre bejelöltettkövetkezményekkel; ezek között is ki-domborodik az emberek megbélyegzésének általános tünete. E korra vonatkozó képletes beszédekben és irásokban pl. a sáskáknak hatalom adatik a pusztításra, de parancsot vesznek, hogy csak azokat az embereket bántathják, kiknek homlokukon nincsen az ISTEN JELE. Ez pedig azt jelenti az egyház magyarázata szerint, hogy a Jelenések korában működő hadseregek, a sátán, a gonosz szellemek hada az embereket a legesztelenebb módon fogják kinoz-

- Jel. 9.
4.3.j. ni és pusztítani és öldöteni, de akiknek homlokán van az Isten jele, azoknak nem árthatnak semmit, mert még halálukban is élnek és uralkodnak a Hajnali Csillaggal, Jézussal és dicsőült testben jelennek meg az ítéletre. Az Isten jelét pedig a napkeletről jövő angyal viseli és hozza magával, ki a pusztító angyaloknak megtiltja munkájukat mindaddig, míg ő meg nem jelöli az Isten szolgáit, a választottakat, homlokaikon. E jel pedig képletesen az öszövecségből vétetett, hol az tau betű volt. Ennek viszont leg-régibb alakja a kereszt, mely az egyiptomiak és más régi népek titoktanai szerint az élet jelképe volt. "Az őskori egyiptomi istenek képein mindegyik nek kezében látható egy kereszt alakú jelvény, mi az istenek kezében egy karikán lóg, a neve pedig e jelnek: az élet kulcsa. A jelenések korának vadállata, mely megtámadja a szentek táborát és kedves várost elpusztítván azt, amazokat pedig leöldösi, szintén alkalmazásba vesz bizonyos bélyegeket, és ezek felvételére kényszeríti az embereket, s ha ezek eláenszegülnek, egyszerűen leöldösi őket. Mint a szöveg írja: „És megcselekszi, hogy mindenkinek, kicsinynek és nagynak, gazdagnak és szegénynek, szabadnak és szolgának bélyeg legyen az ő jobb kezeiken vagy homlokaikon; és hogy senki ne vehessen vagy adhasson, hanem csak akin a vadállat bélyege vagy neve ^{nevének} vagy száma legyen." Ez a képletes beszéd azt jelenti, hogy "senki szabadon vagy nyilván ne járhasson, hanem csak aki a pogányságot vallja."

Nevezetes, hogy a Szentírás nem mondja meg világosan és határozottan, e jelek, bélyegek alakját; e kérdés felett még a szentatyák sincsenek bizonyosságban, így csak azt lehet meghatározni, hogy mi nem lehet az Isten jele, és mi lehet a vadállat jele. Annai bizonyos, hogy sem a kereszt sem a csillag nem lehet a vadállat bélyege, mivel ezek már eleve lefoglaltak az üdvözítő részére, a nagy Hadvezérnek céljaira, kinek szájából jó ki a kétélű kard, mellyel meg fogja semmisíteni a vadállatot és az ő prófétáit, propagátorait, letaszítván őket a viaskodás után a tűz és kénkö távába, honnét nincs többé szabadulás számukra. Nem lehet továbbá a sátán jele, a vadállat bélyege a csillagkereszt sem, vagyis a keresztnek és a

- Jel. 22. csillagnak egyesített címre. Nem lehet pedig azért, mert a csillag^{kereszt} annak
12. j. az állapotnak a jele, melyben a zsidóság és pogányság egyesül Krisztus ismeretében, mi a megváltás művének teljes dicsősége és befejezése, hogy a bűntelenségben minden válaszfal lebontassék az emberek között Krisztus szeretete által az Ő érdemeinél fogva. Ettől az állapottól pedig a gonosz lélek irtózik, minthogy ez az időpont egyuttal az alvilági Csábító minden
- "20. 9. szerepének végét jelenti, mikor is örökre leláncoltatik a poklok börtönébe. Ebben a korban, mellyel a boldog örökkévalóság megnyílik az emberek előtt is, a szeretet, mint isteni erény működni fog annak valóságos gyakorlása és nem csupán külső szenvelgése által. Nem lehet a csillagkereszt jele a gonosz szellemnek, mivel az magának Krisztusnak a jele, kinek születésében a csillag, halálában viszont a kereszt volt bizonyosága és tanuja. Ennélfogva a csillagkereszt minden kereszténynek a jele és bélyege, mert ezek születésükben nyerik a keresztet és csak haláluk után a csillagot abban az esetben, ha mindhalálig hívek maradnak Isten törvényeihez és az
- " 2. 10. 26. üdvözítő cselekvésmódozárban győzedelmesek lesznek éltők küzdelmeinek folyamán. Nem lehet továbbá jele a vadállatnak^a szövetség jegye sem, a ccisio, mert ezt Isten szintén magának jelentette ki hitelesen és határozottan a
1. Móz. 9. 13. szivárvánnyal együtt, melyet az ég felhői közé helyezett az Úr az új emberiséggel kötött szövetségének pecsétjeül. Nem lehetnek a gonosz szellemnek jegyei az összes liturgikus diszitmények és használati cikkek, mint pl. oltár, harang, ruhák, tömjén, cicesz, mezusa stb. mert ezektől retteg ez a rém; ezt plastikusan kifejezi a néplélek felfogása, midőn a félelmet e szavakkal jellemzi: Félt, mint az ördög a tömjénfüsttől! Mi lehet hát a vadállat jelvénye? ha nem lehet sem az égről sem a földről sem a föld alól jelvénye semmi, minthogy minden lény az Isten bélyegét hordozza magán az embertől az utolsó parányi porszemig és atomig és mikronig.?! Igen! minden Istené, minden az Ő remekműve, az Ő teremtménye: ennél fogva a gonosz szellemnek, a bukottléleknek nincsen semmihez köze, tehát nem hordozhat semmi saját jegye gyanánt, legfeljebb azt, mivel az Úr ezt a pártütő angyalt megbélyegezte akkor, mikor az Üdvözítő Messiás ezt a lelket, a hazugság és gyilkosság atyjának" jelentette ki és e néven nevezte őt! Tehát minden jel, mit magára ölt vagy másra tesz ez a szellem szükségszerűen kell, hogy a hazugság és gyilkosság bélyegét hordozza magán, Erről lehet őt és az ő jeleit minden kétségen kívül megállapítani, mert minden jele az Úr kincstárából lopott és eltulajdonított igék, tárgyak, létezők eltorzításában áll. Egy példa az életből tisztán megvilágítja e meghatározást; a kereszt kétségtelen jele Krisztusnak, ám a nyilaskereszt kétségtelen jele az alvilági szellemnek, mert a kereszt torzításából keletkezett. A kereszt a halál^{t. 1.}ig tartó szeretetnek és ez erény Mesterének szimbóluma, a nyíl ellenben a halálos gyűlöletnek és a gyilkosságnak jele és eszköze, vagyis Krisztus tanításának meghamisítása.

Amilyen torzszülött tehát a gonosz szellem, a sátán, az ördög s az alvilágnak minden állata s a bűn, épen olyan torzítás annak minden jele; más szóval azt kell szabályban mondanunk, hogy a vadállatnak jele csak torzítás lehet, minek szellemi szerzője, a hazugság és gyilkosság atyja! - agyadul és kizárólag, mert Istentől csak szépség, erő, jószág, igazság, szentség és merő tökéletességgé származhat és származik! Jézusnak, az Igének, ki által minden létrejött, ami csak létezik, az Elet Szerzőjének kezevonása ott van minden lény testén, szellemén, lelkén; olyan kezevonás ez, melyet senki sem érthet teljesen és nem foghat fel egészében, csupán maga az Isten; ezért minden

Jel. 19.
12. Istennek van lebélyegezve és nem megbélyegezve, megjelölve és nem meggyalázva, hanem megdicsőítve; csak a gonosz szellem kísértése foszthat meg minket e dicsőségtől, ha beleegyezzünk az ő hazudozásába és csábításaiba. Szabadakaratomon mulik boldogságunk és békénk ügye, mert a béke Istenének vagyunk eljegyezve az ő jegyei által, miként a vőlegény szokta eljegyezni magának menyasszonyát, úgy jegyzett el magának minket Isten, magának hűségben, igazságban, irgalomban és könyörületben mindörökké. Az Isten jelei tehát tiszták, világosak, eredetiek és magukon hordozzák a teremtés szépségeit és erejét; ellenben a gonosz lélek jegyei plágiumok, orzások, rablások, hamisítások és torzítások, melyek kivétel nélkül és szükségszerűen nyomon kísérik e szellem lépteit és cselekedeteit... E fejezet tartalmának összefoglalásában a következő tételket kell megfogalmaznunk:

1/Isten a zsidóságot kezdettől feltűnő bélyegekké jegyezte el magának; ezek: a szövetség jele, a briszmiloh; történetüknek csodás eseményei és a Törvény. Ez utóbbinak olyan különös nyomatékot adott az Ur, hogy Pál apostol egyenesen ennek alapján osztja fel az emberiséget két részre t. i. zsidókra és pogányokra, zsidóknak nevezvén azokat, kiknek van Tórájuk; pogányoknak minősítvén pedig azokat az embereket, kik nem a Tóratörvény, hanem a természeti törvény szerint rendezik be életüket. E bélyegeket azonban Isten nem megbélyegzésre használta velők szemben, hanem eljegyzésre. 2/Ember is gyakran és sok helyen illették a zsidókat jelekkel leginkább megbélyegzés céljából, eredetileg vallási okokból, melyekkel mindig együtt jelentkeztek az üzleti célok is u. m. a vagyonekborzás, nagy fizetési kötelezettségek. 3/Sokféle voltak e megbélyegző jegyek, de eddig sohasem fordult elő e célból a csillag, minden valószínűség szerint azért, mert a keresztények tudták, hogy a hatágu sárga csillag a Zsidók Királyának, a világ Megváltójának a jele sa kereszténység jelvénye. 4/ E megbélyegzésekből eredtek és azzal vannak szoros kapcsolatban az éles elkülönítés, a gettóba való telepítés, fosztogatások, vérengzések, pogromok, vagyis a tömeges meszárlások, melyek lehetetlenné tették számukra a szállásadó népek közé való beolvadásukat még ha akarták volna is. 5/Feltűnő különbség van Isten és emberek által alkalmazott jegyek között, de még inkább a gonosz szellem bélyegei között, melyek a józan ész által is megismerhetők és ellenőrizhetők.

Róm. 2.
14. Isten nem megbélyegzésre használta velők szemben, hanem eljegyzésre. 2/Ember is gyakran és sok helyen illették a zsidókat jelekkel leginkább megbélyegzés céljából, eredetileg vallási okokból, melyekkel mindig együtt jelentkeztek az üzleti célok is u. m. a vagyonekborzás, nagy fizetési kötelezettségek. 3/Sokféle voltak e megbélyegző jegyek, de eddig sohasem fordult elő e célból a csillag, minden valószínűség szerint azért, mert a keresztények tudták, hogy a hatágu sárga csillag a Zsidók Királyának, a világ Megváltójának a jele sa kereszténység jelvénye. 4/ E megbélyegzésekből eredtek és azzal vannak szoros kapcsolatban az éles elkülönítés, a gettóba való telepítés, fosztogatások, vérengzések, pogromok, vagyis a tömeges meszárlások, melyek lehetetlenné tették számukra a szállásadó népek közé való beolvadásukat még ha akarták volna is. 5/Feltűnő különbség van Isten és emberek által alkalmazott jegyek között, de még inkább a gonosz szellem bélyegei között, melyek a józan ész által is megismerhetők és ellenőrizhetők.

Midőn Isten a testvérgyilkosság után Kaint kérdőre vonta, ez kétségbeesésében így felelt az Urnak: „Nagyobb az én gonoszságom, sem hogy bocsánatot érdemeljek.” És mondá neki az Ur: „Korántsem lesz úgy”. És jelet tőn az Ur Kainra, hogy senki őt meg ne ölje, ki rátalál, különben hétszeresen büntettetik meg az illető. Ez a bélyegzés tehát az Ur részéről mintegy *salvus conductus* volt a bűnbeesett ember részére, isteni oltalom a bűnös számára, hogy senki önkényes hatalmaskodásba ne keveredjék emberi ürügyek miatt, mi esetleg még nagyobb gyilkolódásokra szolgáltathat alkalmat, mint erre az inkvizíció, újabban a komun és socium számtalan példát nyújt, mi végül a Jelenések korának terrorcselekményeire és végül a tűzőzönre vezet. Hasonló módon megjelölte Isten azokat az embereket és népeket, kiket bizonyos büntető ítéletek elől meg akart menteni; így az egyiptomi zsidókat a húsvéti báránynak az ajtófélfára kent vére kimélte meg az öldöklő angyal pallosa elől. Midőn pedig Jeruzsalem felett rendelt el az Isten általános ítéletet, előzőleg tau betűt, vagyis kereszt alakú jegyet íratott mindazon férfiak homlokára, kik bántottak és siránkoztak a nép bűnei felett. Ezeket nem bántották a pusztító angyalok. Hasonló eset következik be a Jelenések korában is az Isten jelét napkeletről hozó angyal szereplésével.

A bűnösök oltalmát célzó rendelkezésnek kell tekintenünk a menedékvárosok létesítését, melyeket már az ószövetségben elrendelt az isteni törvényhozó. Ilyen oltalmat jelentő személy a Boldogságos Szűz dicsőült alakja az újszövetségben, kit a hivek serege az egyház tanítása nyomán „Bűnösök menedéke” címmel tisztel meg, hogy akik az Isten Anyjának védszárnyai alá menekülnek, mentséget találjanak a haragvó Isten nyilai elől. Ezért zeng így a zsoltáros is az Urhoz: Erős vár a mi Istenünk, vagyis oltalom, menedék, váltság és szabadítás.

A bélyegzés egy más célja a tulajdonjog megállapítása annak kifejezésére, hogy az illető állat vagy ember kinek a szerzeménye, birtoka; ez az elismerése egyúttal, annak, hogy a tulajdonos ezek felett a fennálló törvények szerint rendelkezhetik. Ismét más célzat a törzskönyvi azonosítás meghatározása végett történik, ezért keresztelik meg Krisztus követőit, vagyis az újszövetség hiveit, viszont az ószövetségiakat a szövetség jegye alapján anyakönyvezik. Minden vallásban, felekezetben voltak és vannak bélyegzések testi és szellemi értelemben ezeken felül a bűnösök, főként a javíthatatlanok büntetésére és az ártatlanok megőrzésére.

Mindezen bélyegzéseknel nevezetes körülmény, hogy egyeseknek különös nyomatékok kölsönöz az idő, a célzat kézzelfoghatósága, azok törvényszerűsége, azok ereje, miket az illető hatóság beléjük tud helyezni.

Ezek érvényessége az idők megpróbáltatásai által csak fokozódik, igazolódik és nemesbedik, míg a többi rövidebb-hosszabb virágzás után nyomtalanul eltűnik a láthatárról. Így pl. a csodaszarvas jelképe pár hónapi szereplés után az ellenkezők gunykacaja között ismét eltűnt a Meotis ingoványában, honnét előhajszolta azt néhány elbusult hun vitéz. Kivált a politikai, e tipikusan emberi áramlatok jelvényei azonnal elvesznek az illető irányzat elpárolgásával, míg az istenihez való közelség arányában növekszik a jegyek és bélyegek állandósága is, mert betekintést engednek a természetfeletti erők működésébe, azért ezek létével a felölők való ismeret is egyre mélyebb és tágabb és bizonyosabb lesz. Európában a legrégibb múltra tekinthet vissza a kereszt, a csillag és a svasztika. A két első mint csillagászati jelvény a történelem előtti korokban született a csillagászatkal együtt; ezek tehát kezdettől fogva születtek és növekedtek az emberrel együtt, míg vallási jelentőségükhöz jutottak. Ősiségüket bizonyítja eredeti alakjuk, mert a fizika törvényei szerint keletkeztek és élnek ma is. Sőt a keresztet tüzte az Ur, a mindenség Alkotója, a nagy természet császára, mert ez a pontos óramű minden áldott nap kétszer vet magára keresztet, midőn a felkelő és lenyugvó nap a horizonttal együtt meghatározza a keresztet. Az esthajnali csillag pedig az első pillanattól kezdve megindította tündöklő ragyogását az égen, mihelyt az Ur őt a magas égre tüzte. Épily ősi jelképek a napnak és holdnak körei, melyek épen ezen jellegükkel fogva vonultak be az egyházi élet ornamentikájába. A svasztika már későbbi eredetű, mert nem természetes, hanem a mesterség kezevonását hordja ábrázatán, miután az eredeti kereszt sugarainak töréséből keletkezett. A vallási életbe való bevonulásukat tekintve, e jelvények közül, legkorábbi a svasztika, mert az őspogányok szimboluma; a pogányság pedig a legrégibb vallási típus. Utána következett a történelem folyamán a zsidóság, és ezzel együtt jelentkezett a csillag; míg a kereszt csak Krisztus Urunk megjelenésekor vonult be a hitélet szentélyébe. A jelentő erő tekintetében azonban a különbség nem számít semmit, minthogy az Ur mindegyiknek örök életet biztositott. Ha pedig azt látjuk, hogy csak ez a három jelvény uralkodik Európában, melyeknek tartalma körül mozog az egész kinyilatkoztatás, akkor ez annak a ténynek feltűnő igazolása, hogy e három létező vallási típusnak sorsa t. i. a pogányságnak, zsidóságnak és kereszténységnek ügye itt fog le tárgyaltatni és megpecsételtetni Európában az isteni ítélet szerint, mi egyúttal az egész emberiség sorsát is jelenti, mert az egész világon csak ez a háromféle istentiszteleti változat létezik, más nincsen. E három jelvénynek épen kontinensünkön való domináló szerepe tehát annak a jele, mit kétségtelenül meg lehet állapítani a hiteles kinyilatkoztatások és egyházi tanítások egybehangzó vallomásaiból, hogy Európa lesz a színhelye az összes istentiszteleti típusok felett tartandó istenítéletnek, más szóval a Jelenések korának borzalmait a legműveltebb földrészen fognak lejátszódni.

Más nevezetes jellemvonása mind a három bélyegnek, hogy mindegyik mély-
sleges hittitkokat tartalmaz, mi vagy egyáltalában hiányzik a többi jelvény-
ből, vagy csak elmosódott halvány vonások utalnak ilyenféle célzatra. Van-
nak ugyan egyes családi és testületi szimbolumok, melyeken a felírások ki-
vánják az eszmei tartalmat kifejezésre juttatni, de olyan nyomatékkal egy-
sem jelent hitágazati tételeket, mint ez a három! És ez a körülmény döntő
bizonyítéka e vallási jelvények isteni rendeltetésének és súlyának. Külö-
nösen pedig az a jelenség, hogy nemcsak Isten rendelt el már kezdetben bi-
zonyos jeleket, melyeknek célzatáról a legrégibb írásos hagyományok szük-
ségesnek tartották az embereket tájékoztatni, hanem ezeken kívül az Isten-
nel ellenkező szellem is megnyilatkozik sajátlagos jelekkel, sőt ugyanazo-
kat a csodákat és jeleket maga is iparkodik utánozni, melyeket az Üdvözi-
tő cselekedett, hogy az Ur részéről a maga pártjára csalogassa az embere-
ket: kétségtelen bizonyítéka e jelek azon szerepének, hogy messziről meg-
mutassák az embereknek, e föld zarándokainak, hogy melyik jel alatt minő
szellem lakozik. Ez a hittitkok magyarázata, a jelvények által. Ugyanezt a
szerepet játszották már az ószövetségben eléadott jelek, melyeket egyrés-
ről Mózes, az Isten küldötte, és a pogány mágusok, mint az Urral ellenkező
szellem képviselői végrehajtottak. Sokban utánozták egyes mesterfogásokkal
Mózes az egyiptomi papok, de már az utolsónál, az elsőszülöttek sorsánál
elhagyta minden tudományuk őket, csak a gonoszság maradt velők a sirig,
a hullámsirig, melyben el is pusztultak a sátán, a gyűlölet fiai, mert nem
figyelmeztek az Ur jeleire, hanem az emberekére.

Amint megvan tehát az Isten jegyeinek sajátos titokzatossága,
épen olyan titokzatossággal dolgozik az ellenkező szellem jegyei által
is, mi annál feltűnőbb, mert mindegyik a hitre hivatkozik és hite szerint
cselekszik; nevezetes, hogy épen napjainkban egyre sűrűbben lehet hallani
és olvashatni minden profán aktusnál a hit bélyegéről, és ennek következtében
egyre jobban elmosódik a köznép előtt a hitnek valódi fogalma, mert a köz-
hívők nevelési hiányok miatt nem képesek a megkívánt bírálatot kifejtetni
a fogalmak finomabb árnyalatainak megítélésénél. Épen a pogányok apostola
pedig hangsúlyozva figyelmezteti a hiveket, hogy „a gonoszság titka már
munkálkodik”, sőt a másik még világosabban beszél írásaiban mondván: „Fi-
acskáim! itt az utolsó óra; és amint hallottátok az antikrisztus eljö; sőt
most sokan antikrisztusok lettek; ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.”
Az újszövetség kelyhét viszont egyházunk tanítása „a hit titkának nevezi”
Ezek alapján tehát úgy a hitnek, mint a hitetlenségnek, nemkülönben ezek
jelvényeinek is megvan sajátos titokzatosságuk. Ám a jelek csak jelvények,
vagyis az eszmék kifejezői, szimbolumai akarnak lenni, és e három az a neve-
zetes bélyeg, melyen osztozik az Igazság és a hamisság angyala, kik között
nem volt és nem is lesz soha megegyezés, kibékülés. Ha tehát azt tapasztal-

Mát. 24.
24.

2. Móz.
7. 22.

1. Ján.
2. 27.

2. Thes.
2. 7.

1. Ján. 2.
18.

juk, halljuk és olvassuk, hogy az emberiség végkimerülésig tartó tusára esküdött fel, szentül meg lehetünk győződve arról, miszerint tényleg itt az utolsó óra, melyben az Ur, mint a világ ítélő Birája, igazságot fog szolgáltatni a két angyalnak az ő cselekedetei szerint fizetvén meg minden szolgájának. Azért a mai világháború, mi egyben az emberiség utolsó háborúja is, egy minden ízében tipikusan vallási háború, ezért kerültek a zászlókra mindenütt e jelek, a hit titokzatosságainak bélyegei! Ezért minden bélyegzés, mi manapság keletkezik, kizárólag vallási indítékokra vezethető vissza, mit a zsidó és keresztény nevek szembeállításával is hangosan igazol, mert a keresztény szó nem jelentett soha és nem jelent ma sem népet, hibásan u.n. "fajt", hanem kizárólag vallást; és ha népességet akartunk itten szembehelyezni, akkor a zsidónak ellentéte a magyar vagy a német vagy a tót, de nem a keresztény; ez evidens.

Ha pedig az eszmék, a felfogások, a hitbeli meggyőződések jelzésére külső bélyegeket is alkalmazásba vesznek ma az emberek, ezzel nyíltan vallják, hogy az utolsó időben, ez utolsó órában szint kell vallani feltűnő jegek által a vallási hovatartozandóságról, mi más szóval azt jelenti, hogy a Jelenések korában nyilvános népszavazáson kell szavazni: Krisztus vagy az ő ellenkezője, a sátán mellett, vagy amint őt az írás nevezi: a vadállat mellett. Ez az az állapot, mit így jelentett előre^a hirnők: „Ime tétetett ez sokak romlására és feltámadására, hogyhogy kinyilatkoztassanak sok szívből a gondolatok!” Mert hiszen nem okvetlenül szükséges az embert jelekkel megbélyegezni, mivel elég bélyeg azokon a szóval való bélyegzés is. Ez a lényeg, minek csak külső jele a folt vagy akármi más anyagi jege. Így pl. a mohammedánok a más vallásúba azt mondják: gyaur; a zsidó előtt a tisztátalan pogány: goj; az antiszemita előtt a zsidó; a keresztény előtt sajnálatraméltó: a pogány; sőt még a keresztények egymás között is megbélyegzik: a tévhitűt. Az emberek a lelki állapot szerint képesek extazisba jönni egy megbélyegző név hallatára, és az ellentéteknek az ellenségeskedésbe való elfajulásában minden habozás nélkül képesek egymást lemészárolni. Volt idő, midőn egy betűcske is elegendő ok volt a máglyák meggrakására és az áldozatok elégetésére, mint ez a homouziusz és homouziusz története sőt-illetve kinpadán eljátszották az emberek. És lesz idő, midőn az emberek istentiszteletet vélnek tenni egymás meggyilkolásában, sőt az emberiség megsemmisítésében; és ez idő már itt is van. a ma-
Iz. 10. 26. sa valóságában, miről naponként rémítő ordítással beszélnek a szirénák, mondván: „Jaj! Jaj! Jaj!” Ez az, mit megirt az Írás: „Ordits kiáltva, Gallim leánya!” és „Minden lélek ordit önmaga felett.”

Ezen szóbeli megbélyegzéseknek igen jellemző vonása abban mutatkozik, hogy egyszer megaláztatásra, máskor felmagasztalásra szolgálnak, vagyis jelentősejök a végletek között mozog, ingadozik. Így a kereszt, mi régente

12. 65. 15. mi régente a legnagyobb gonosztevek kintadja, patibulum volt, ma az üdvösség, a dicsőség szimboluma. Buddha, egy nagy vallás alapítója, kit máma is sokszáz millió ember rajongva tisztel, a magyar nyelvben megbélyegzésre használt kifejezés: buta. A zsidó név, mely a kegyelem korában az ószövetségben az Istent dicsőítő választott nép diszitó jelzője volt, a szét-szóratás elvetettségében az előre megjövendőlt irások szerint e nép gyalázatává és a szállásadó népek átkává lett. A svasztika, mint tipikusan egy pogány vallás emléke, melyet elhantolt a kereszténység, csodálatosan máma ismét nagy megtiszteltetésnek örvendő és közkeltű szimbolummá vált. A csillag, a hajnali csillag, mely az üdvözültek legfőbb jutalma lesz az isteni kinyilatkoztatások értelmében, ma megbélyegző erővel fordul a zsidóság felé. Ime, e tények a fogalmaknak és eljárásoknak az ellentétek között való hullámszerűségét élenként igazolják, az ellentétek törvényszerűsége pedig az isteni Törvénykönyvnek egy nevezetes tantétele, hitcikkelye. Nincs tehát kizárva, sőt meg lehetünk győződve arról, hogy az emberiség bűnös állapotának befejezése előtt, vagyis az általános ítéletig még elő fog állani egy átminősülés, melyben a kereszt megalázó jel, a kereszténység maga az üldözés tárgya lesz; minden isteni eltöröltetik és minden ördögi felmagasztaltatik az emberek belső és külső istentiszteletében, hogy minden lélek megérjen az ítéletre: az igazak az égre, a gonoszak, a hamisak: a pokolra.

Meg kell végül még jegyeznünk, hogy a megbélyegzések, bármennyire kiütözik is azok vallási karaktere, világi hatalmaskodás alapján történnek, mert kivétel nélkül minden esetben a hatalmon levők képesek megbélyegezni a gyengébbeket a nyilvánosság előtt. Még az egyházi férfiak is csak akkor éltek ezzel a módszerrel, midőn világi hatalomra jutottak, mert a lelki hatalom ilyesmire nem jogosítja fel sem az egyházi, sem a világi elemet. Ez ügyben pedig isteni vonás az, hogy azok a bélyegek, melyeket a világi hatalmak saját felmagasztaltatásukra önnerejükben vesznek fel magukra, az ítéletben megaláztatásukra szolgáltak és szolgálnak továbbra is, miként ezt az Ur kinyilatkoztatta, hogy aki magát megalázza: felmagasztaltatik, aki pedig magát felmagasztalta: megaláztatatik.

E fejezet összefoglalásában a következő tételek domborodnak ki a figyelmes olvasó előtt: 1/A bélyegzés akár oltalom, akár hovátartozás céljából történik, kétféle vonást rejt magában minden körülmények között: egy istenit és egy emberit. Ezek minden esetben már a gyarló ész világánál is kimutathatók. 2/E bélyegzések állandók és mulandók; annál jelentősebbek és életképesebbek, minél közelebb állanak az Istenhez; az emberi vonás tulsúlya szerint csökken életerejük. 3/tekintetben a kereszt és a csillag isteni származásu, mert ez utóbbi egyenesen az Isten jele, míg a kereszt istenit és emberi vonásokat hordoz alakján. 4/A svasztika ellenben tipikusan emberi, mert egy térdelő ember alakjának a váza, schémája. Két ilyen térde-

lő s derekában is meghajlott ember egybefűzése a svasztika szerint al-
 kalmasan jelképezi az Isten előtt megalázott és az örök Bíró kezéből az
 Jel.11. itéletet
 4.j. váro emberiséget annak két tanuja szerint:a papi és világi rend tagoza-
 tában.3/Az általános itélet előtt le kell szavazni minden embernek az
 Isten Fiára,Krisztusra vagy ennek ellenkezőjére,mi héberül sátánnak ne-
 veztetik.Ez a szavazás életveszélyes lesz,mert aki nem szavaz:megöletik
 "20.14. vagy ha nem a Sátánra szavaz:akkor is megöletik az emebertől;aki viszont
 a Sátánra szavaz:megöletik az Istentől a második^{halál}al. Az első halál
 tehát nem árt az ember életének,ha igazságban hunyt el,vagyis az Ige
 szolgálatában fejezte be életét a test szerint.4/E szavazás céljára
 a zsidók már lebélyegeztettek a sárga csillaggal,Krisztus jelével,te-
 hát az ő hovatarozandóságuk már eleve elismertetett a bélyegző hatalom-
 tól,igy nekik a Sátánra nem kell és nem is lehet szavazni.A szavazás to-
 vábbi részletei csak a pogányokat és keresztényeket fogják érinteni.t.i.
 a keresztényeket és a pogányságba vsszaszülyedő keresztényeket,mert az
 őspogányok egyszer már megítáltettek az özönvizbem,igy az ő megtérésök
 Zak.12. a zsidókéval egyszerre fog bekövetkezni Istentől kibocsátott Lélek ál-
 Róm.11. 10. tal,az imádság és kegyelem lelkének kiöntése folytán.5/A Jelenések ko-
 rának szereplői hittani szempontból ugyanazok,kik voltak az ó,-közép-
 és ujkorban.t.i. zsidók és pogányok,kik közé ékelődtek be a keresztények,
 hogy ezek megítéltetése után,ismét maradjon,mi volt eredetileg a zsidó-
 Efez.2. ság és pogányság,kiket Jézus váltságműve egy családdá egyesített a bün-
 16.j. telenség dicsőségében,miként szentséges Személyében egyesítette a Zsi-
 dók Királyságát és a Pogányok Főpapságát.A zsidók állandóan maradtak és
 maradnak,mig a pogányok különféle nevek alatt léptek fel a történesek se-
 rán,mig most árja nevezet alatt szerepelnek.6/ A büntelenség korának,
 az Üdvözítő váltságművének teljes befejezését hirdeti előre a hajnali
 tündöklő sárga csillag,mig a nap felkél,vagyis Isten uralma minden köd
 és homály ellenére bekövetkezik.

5.Fejezet. A BÉLYEGZÉS HITANI ÉRTÉKELESE .

Székely Nép/Az egyik napilap vezércikke magyarázatát igyekszik adni a zsidók
 1944. apr.6. megbélyegzésének.E cikk eszmemenete a következő:1/A bélyegzést már első
 királyaink is használták a zsidókkal szemben.2/A kor,mely a zsidókat
 ettől mentesítette,vagyis a jogegyenlőség kora,világszélhámosság volt.
 3/A zsidóság faji,szellemi tekintetben zárt testület volt mindig és az
 is maradt.4/Ez a nép a saját bélyegét nyomta rá a magyar élet minden
 minden rendjére,minek következtében amagyar elszegényedett,a zsidó meg-
 gazdagodott.5/Önmagukat jelölték meg a zsidók a csillaggal. 6/Vannak
 tisztességes zsidók is.7/Akik ezzel az új jogrenddel nincsenek megelé-

/Egyébiránt a választás kérdését eldönti maga a koronatanu, maga a választó hatalom, ki így nyilatkozik ebben a tárgyban: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket,“ugymond az Üdvözítő

Ján.15.16.

saját tanítványaihoz, a zsidókhoz.

gedve, azok is meg fogják kapni a csillagot. Minthogy ez a kis cikk fedi a hatalmi fel fogást, mert másként nem is láthatott volna napvilágot, szükséges megvizsgálnunk azt a viszonyt, mely azt az isteni Törvényekhez fűzi, vagyis ki kell mutatnunk ez örökérvényű Törvényekkel való egyezését, illetve különbözését. Ezt pedig az előző fejezetekben levezetett tantételek segítségével nem lesz nehéz kieszaközölnünk teljes tárgyilagossággal vagyis úgy, hogy sem az emberi érdekek csorbát ne szenvedjenek, és az isteni rendelkezéseket is kellő tiszteletben tartsuk.

A cikk eszmemenetében első pillantásra az a végzetes tévedés csuszot be, mintha a zsidók önmaguk választották volna jelvényükül a csillagot, mert hiszen hiteles történeti okmányok igazolják, hogy nem zsidók, hanem pogányok voltak azok, kik ezt a jelvényt a zsidókra alkalmazták először a nélkül, hogy akkor annak valami különös jelentőséget tulajdonítottak volna. Bálaám prófétát, az ammoniták papját, valahonnét a messze fekvő Eufra-tes folyó mellől szólította elő a Jerikó mentén lakó moábiták királya, hogy igézzé meg a zsidókat, kiktől nagy félelem szállott népébe. Pogány királyok voltak azok, kik sok évszázad multán, előjövénnek imádni a Zsidók Királyát, mivelhogy látták csillagát az égen. A zsidók még ekkor sem tudtak erről határozottan semmit, amíthogy ma sem ismerik el hivatalos szimbolumoknak, mivel nem ismerik el e csillag jelöltjét még ma sem királyuknak. Tehát nem választhatták maguk e jelvényt, valamint Istenüket sem ők választották, hanem ellenkezőleg az Isten választotta e népet magának, ki-nek igáját számtalanszor le akarták rázni nyakukról, de ép az Isten nem egyezett bele, hanem minden megpróbáltatás és vihar között fenntartotta magának e népet. Hiszen aki csak futólag beletekint a szerencsétlen nép történetébe, tisztán láthatja, hogy annyi sorscsapás közt megtartani nemzeti létüket, vallási és népi egységüket, a legnagyobb isteni csodák közé tartozik, mert a többiek sokkal kisebb viszontagságok között is réges-régen eltűntek az élet szinteréről. Még a létük sem az ő akaratukon mulik, hanem az Istenén, ki írásban is sokszor kijelentette ebbeli határozott akaratát. Aki tehát a zsidóságot bélyegzi meg, magát az isteni Gondviselés teszi bírálat tárgyává. Való igaz, hogy a zsidók bélyegzése divatos volt az ő, -és középkorban is, de erre a célra az akkori hatóságok nem a csillagot, hanem a foltót, hegyes kalapot, a köpenyt, szalagot használták. A zsidók zárkózottsága sem saját tetszésükön mulik, hanem törvénykönyvüknek, az Istentől közvetlenül nyert Tórának kifejezett parancsain; ezen a szellemi ghetton szintén akárhányszor megpróbálkoztak kifogni, házasság, beolvadás és másnemű fortélyok segítségével, de mindannyiszor pórul jártak az isteni intézkedések folytán. Sőt volt idő, midőn tömegesen jelentkeztek a pogány vallásba való felvételre, versenypályákat létesítettek pogány szokás szerint, s még szemérmők előbőrét is hajlandók voltak megnövelni valami orvosi fogás által, csak hogy a pogányok közé jussanak jogilag és ér-

1. Mak. 1.

16.

zelemben, és így velők teljesen egybeolvadjának. De nemcsak az isteni Törvényeket, hanem magát az Istent is elvetni igyekeztek, hogy a szellemi lény helyett aranyból, ezüstből, fából és agyagból bálványképeket faragjanak maguknak és szenvedélyeiknek a pogány rítus szerint hódoljanak a természet imádása által. ~~Ánda~~ Ábrahámnak és Melkizedeknek, Székemnek és Jákobnak istene mindannyiszor visszavezette e pártütő népet az eredeti kaszthoz melyet büntetlenül nem volt szabad elhagyniok. Aki tehát ezeket a félre nem ismerhető isteni célzatokat nem veszi tekintetbe, csak arról tesz tanuságot, hogy nem érti azokat a határozott vallási törvényeket, melyeket Jézus Krisztus is megerősített és a gyakorlati élet számtalan esetben igazolt. A zsidóságnak tehát így kellett maradnia immár négyezer éven át és így is marad addig, míg ezt az állapotot maga a Teremtő, ki létre is hozta e népet, másként nem intézkedik. E természetfeletti intézkedésnek pedig az a nyilvánvaló és írásban is lefektetett célja, hogy a zsidóság, mint istentiszteleti típus ellentétet tüntessen fel az összes többi létező felekezetekhez vagyis a pogánysághoz, a végből, hogy a zsidóságon kívül fekvő minden nép a zsidóság által jusson az egy igaz Isten ismeretére, mint azt világosan

Ezek. 39.7. kádifikálja ez az isteni kijelentés: „És megtudják a nemzetek, hogy én vagyok az Ur Isten, Izrael Szepte!” Az isteni Törvénykönyvnek ezt a paragrafusát pedig azzal a novellával erősítette meg az Üdvözítő, hogy: „Az üdvösség a zsidóktól jó!” Ez az alapja annak, hogy az egész kinyilatkoztatások során csak ez a két nép létezik hitéleti szempontból: zsidók és pogányok. Még az Üdvözítő is ebben az értelemben beszél és tanít, így a keresztény nevezet és fogalom csak a mi Urunk halála után jött közbe különös hivatással és rendeltetéssel. A zsidóság népi és vallási különállásának oka és magyarázata tehát az, hogy legyen az írásos isteni törvényeknek, az u. n. Tórának és a király Krisztusnak egy önálló népe. Ám, amit elrendeltek ezen isteni törvények írásban a zsidóságra nézve, ugyanazt cselekszik az összes többi népek is a természet ösztönei folytán, mert mindegyik igyekszik a maga népiségét és istentiszteletét sértetlenül megőrizni. Ugyanezen alapon

Róm. 2. 14. különbözteti meg szent Pál is e kétféle teremtményt: a zsidóságot és pogányságot, hogy az egyiknek van Tórája, a másiknak pedig nincsen! A zsidók zárkózottsága tehát a Törvényen alapszik, a többi népeké pedig a természeti ösztönökön. Ezt a feltűnő lélektani jelenséget kivált hazánkban tanulmányozhatjuk kedvező példákon, mert nálunk tízféle nemzetiség él és virul szent István alkotmánya szerint. Hazánkban éppen olyan zárkózottsággal lehet vádolni a cigányt, az oláhot, a ruszint, a szerbet, a németet, mert mindegyiknek szent az ő nyelve, tradíciója, nemzetisége és népisége. Mennyit kísérelteztünk pl. csak a cigányokkal, e legjelentéktelenebb réteggel, hogy a nomád élettől a kultúra szelidebb munkáihoz vezessük őket: és minchiába; egy jöttát nem engedtek a maguk eredeti népi jellegükből! Mire mehetett volna hát a magyar a némettel, mely számban és erőben tulsulyban van?!

Ezen alapon tehát minden honi néptörvényt külön-külön meg kellene bélyegeznünk, de hogy ezt nem teszi s nem is kíséri meg a magyar államhatalom, annak világos bizonyítéka, miszerint ezzel a bélyegzéssel is azt az isteni rendelkezést teszi nyomatékosná, melynek értelmében a zsidóságnak egy bizonyos, célirányos különállást jelölt ki az Isten, melyet a világi szellem nem képes megérteni és illő figyelembe részesíteni. E pontnál meg kell figyelni azt a kiválóan feltűnő jelenséget, hogy a zsidók vallási és népi karaktere isteni, írott Törvényeken épül, más szóval az ő népiségüket vallási rendszabályok bástyázzák körül; Ennek az intézkedésnek az skézzelfogható eredménye, hogy immár négyezer év viharaiban változatlanul áll e nép sokasága az életben szemünk előtt, és amellet olyan írott emlékekkel rendelkezik, minőket nem tud egy más európai nemzet sem felmutatni! A többi népek nemzeti berendezkedése csupán természeti bölcseségen alapszik, külön vallási kinyilatkoztatás egyikről sem gondoskodik, ennél fogva könnyebben változnak az idők viszontagságaiban, írott emlékeik is fiatalabbak, mert egymás írott műveiket a háboruszkodások folyamán megsemmisítik, mint ez pl. legujabban a lipocsei könyvekkel is megesezt, mi pótolhatatlan veszteséget jelent a német irodalomban. Ha pedig vallási színezetet próbálnak adni nemzetük létüknek a zsidóságnak örökölt isteni kijelentések nélkül, akkor feltétlenül le is kell lépniök a keresztény morál alapjáról. Ez feltűnő sanctiója az isteni törvényeknek!

Ha úgy véli továbbá az idézett cikk, hogy a zsidó nyoma rá a magyar-
 ra saját bélyegét, t. i. a hajnali csillagot, ezzel az állítással az összes
 európai népek azon átalakulását erősíti meg, melyet a Zsidók Királyának,
 a világ Üdvözítőjének, Jézus Krisztusnak tanítása idézett elő az európai
 Ján. 16.
 19. j. pogány népeknél, vagyis azt, hogy a zsidó halászhok szomorúsága, üldöztetése
 és halála szülte a világnak a kereszténységet, mint azt az egyház hitelesen és csálhatatlanul tanítja. Ha pedig ezzel a kijelentéssel a cikk azt akarja mondani, hogy miképen az európai keresztény népek, úgy a magyar is átvették a bukott zsidóság szellemi szüleményét: a szabadkőművességet, a kommunizmust és szocializmust; ezzel azt igazolja, hogy a zsidóságtól jött az áldás, de egyuttal az átok is; erre azonban az Isten szintén előre figyelmeztette a népeket kinyilatkoztatásai által, így módjuk volt ellene szabályszerűen védekezni az isteni Törvény alapján. De mert ezt a keresztény népek elmulasztották, most egyszerűen szolgai módon végrehajtják a bukott zsidóság programját: a világorradalmosítást. Ez pedig a keresztény papi és világi rend bűnvádi levelének kiállítása az isteni törvényszék ítélő ügyessége előtt. Ha pedig meggondoljuk, hogy a bélyegzés hatalmi kérdés lévén, csak az erősebb bélyeggezheti meg a gyengébbet, akkor cikk nehézményelt mondása a magyarság inferioritásának elismerése a zsidóság előtt! Hogy lehet ilyen szegénységi bizonyítványt kiállítani saját nemzetünk részére egy

5%-os kisebbségben levő néptöredék javára?!

A szerzés terén elért sikerek tárgyában a gazdagodást jogosan és igazságon nemcsak a zsidó szemére kell hányni, hanem a többi nemzetiségnek is, mert e szent magyar földön minden nemzetiség meggazdagodott, csupán a magyar szegényedett el. Épen a Székely Nép o. politikai lap mutatta ki pár héttel ezelőtt terjedelmes vikksorozatban, hogy hány millió kat. hold földet vásárolt össze Erdélyben a regáti pénzüzetek segítségével az oláh-ság! Hasonló módon a magyar állam alkotmánya szerint minden állampolgár szerezhetett magának képességei arányában annyi vagyont, amennyit tudott. Ha tehát törvényes alapon történt a nemzetiségek meggazdagodása, akkor ez az eljárás nem számítható be azok bűnéül, hanem inkább a magyarság rovására irandó, ha ugyan a szegénység bűn és nem erény, mert az egyház tanítása a szegénységet erénynek minősíti és nem bűnnek, mint azt a kereszténység isteni alapítója, Jézus saját példájával bemutatta és igazolta. Midőn tehát a magyarság első szent királyának alkotmánya szerint országában minden polgárnak megelégedett életet tudott biztosítani a nélkül, hogy nemzetiségének jogos igényeiben háborgatta volna őket, vagy e tekintetben sérelmére lett volna, viszont ezzel szemben a magyar néplélek ezért a szent elgondolásért és isteni parancsért hőiesen viselte a szegénység sovány, de becsületes tarisznyáját: ezzel fenséges példát szolgáltatott a keresztény erkölcs gyakorlati megvalósításában minden nemzetnek, ez pedig minden vagyon és gazdasági és gazdagsági szempontot megelőz nemcsak az örök élet szempontjából, de már itt e mulandó földi létben is, mert írva van, hogy a

- Mát. 5. 4. Szeliidek fogják birni a földet és nem a ragadozó és vérengző gengsterek!
- És ismét írva vagyon, hogy mindent szemétnak tekintsünk, csak hogy Krisztust
- Flil. 3. 8. megnyerhessük, tehát nem abenzin, a gummi, a csont és a rongy és az arany a valódi érték, hanem az Isten Törvénye. Ha tehát a mai kor embere e sok szemetet előbbre teszi az erkölcsi értékeknél, ezzel elveszi a batyut a zsidó hátáról, mit eddig ő hurcolt az átok folytán a keresztény helyett, és így a zsidót felszabadítja az anygi terhek alól, hogy maga huzza az igát, s a zsidónak visszadassák az imádság és kegyelem lelkének kiöntése által Krisztus és általa a sokszorosan megígért világuralom. Ime ebben a pontban ismét a magyarságot éri a kárvallás, midőn oly gyámoltalansági okiratot állít ki felőle, hogy még saját hazájában sem volt képes boldogulni a legbőségesebb kulturviszonyok között sem, miért természetesen ismét csak nagyapáinknak gyűlik meg saját unokáikkal a baja.

Ha pedig a cikk tisztességes zsidókat is elismer, miért kényszeríti ezeket is a megbélyegzésre azokkal a keresztényekkel egyetemben, kik e tisztességes, becsületes zsidók iránt a kereszténység szabályai szerint illő társadalmi érintkezésben vannak és maradnak?! Ime ismét egy újabb bélyeg, mely saját honfiainkat érinti. És mit mondjunk arról a kijelentésről, mely a

jogegyenlőség korát világszélhámososságnak bélyegzi le, ezzel természetesen e kor vezető államférfiait is szélhámosoknak kell tekintenünk. Akiiket tehát eddig a magyarság közmeggyőződése és a történetírás kritikája a nemzet nagyjainak ismert el és hirdetett és tisztelt, azok most egyszerre szédelgő kalandorokká lettek; és akiket a törvényhozás a magyar panteonban helyezett el, azoknak most egy vádirat alapján ki kell onnét sétálnok és a ghetóba kell költözniök. Az eszmék, a politikai hősök, a lánglelkű költők, az irodalom gyöngyei, melyek márc. 15. iki kelettel nemzeti ünnepet nyertek, pár nap múlva bekövetkezett szelíd nyomás folytán is egyszerre mulatságos bajzókka vedlettek át! Istenem! Istenem! A Te fiaid ezek, kik így tudják forgatni a tollat és tolatukat?! Itt valóban megáll az ember lélekzete és órák kellene, míg az ember ismét a rendes kerékvágásba juthat... De mivel képes a mi kor bírálója és vezére biztosítani nemzedékét arról, hogy az ő tanai mentesek lesznek minden szélhámosaságtól és szédelgéstől, eljárásai folytán pedig nem ássa-e meg saját és nemzete sírját?!...

Összehasonlítva korunk lelkiületét egy négyezer éves mult jellemével, feltűnő eredményekre juthatunk; Bileám nyugodtan ősember számba mehet, mert sem nyomdával, sem írógéppel, sem repülővel, vagy tengeralatt-járóval nem diasekedhetett, hanem primitív sátorlakó pásztor fia volt csupán. Ezt a becsületes jellemű pogány embert arra szólította fel egy idegen király, hogy átkozza meg a zsidókat; istenfélő lelke azonban látván a tényeket, átok helyett áldást mondott e sohasem látott népre. Midőn pedig e pogány pap elmondotta prédikációját, és kihirdette az ígét, tette ezt úgy, hogy ezzel a saját nemzetét távolról sem bélyegezte meg. A mi prófétáink szintén arra kaptak parancsot, hogy átkozzák és bélyegezzék meg ezt a népet, mely a maga idején Bileámmal állott szemben, és a mi prófétáink, minden huza-vona nélkül megátkozták az áldozatot. Ez az átok azonban áldássá változik, mire hozzájuk ér, a megbélyegzés jegye pedig a megdicsőülés jelvényévé alakul át, mert a rendjelet azt az Előt és Halál Ura az üdvözültek jutalmazására alapította. És végrehajtják e megbélyegzést a mi prófétáink azzal a csillaggal, melyet a keresz-

2. Pét.
1. 19. tények saját szívükről szakítottak le, mert erről a csillagról írja a keresz-
ténység első papája, hogy felkelet a mi szíveinkben. Midőn pedig a mi prófétáink, értvén e jeles nevezet alatt hitbeli ügyekben ítélkező és eljáró, író férfiakat, a zsidóságot bélyegezve áldják és magasztalják, ezen ténykedés közben viszont saját nemzetüket bélyegezik meg: ezzel bizonyosságot tesznek arról, hogy lelkiületük alacsonyabb szinten áll, mint az említett őskori ember lelkiülete, mert ilyesmit ő nem követett el. Lám! Lám! Bileám mesze felet-
te áll jellemben, hitben, cselekedetben az újszövetség fiainál annyival, a mennyivel kezdetlegesebb volt az ő kora korunknál isteni és természeti előnyök tekintetében. Ez a tény, mi kétségbevonhatatlan, fényesen igazolja az Ur figyelmeztetésének szentségét és igazságát, melynek értelmében a po-

gányságba viassasülyedő keresztény ember lelki állapota alacsonyabb szinten fog mozogni és mozog már szemeink előtt, mint mozgott az eredeti őspogányságban született emberé, mint ezt szintén szükségesnek tartotta előre kijelenteni az Ur Jézus, a mi fényes hajnali Csillagunk. És mily bámulatos! Amit az Ur előre megmondott elővigyázati szempontból híveinek és követőinek; amit immár a sárga csillag megjelenése is messziről hirdet: Ugyanazt jelzi a harmadik bélyeg is, mi legujabban került a keresztény hitélet egére, a szvasztika, mi a pogányságba való viassasülyedésnek hangos bizonyítéka és tüneményes jelvénye.

E fejezet tanuságai gyanánt a következő sarkigazságok kerülnek elő hitvilágunk egére világító csillagok szerepében: 1/a zsidók megbélyegzésében egy új kornak szelleme nyilatkozik meg a gondolkodó elme előtt; ez a szellem immár nem-csak egyeseket, megérdemelt bűnösöket, hanem ártatlanokkal egyetemben egész népeket érint sommás eljárásaiban. 2/Ezt a kort joggal nevezhetjük a Jelenések korának azon szoros kapcsolatnál fogva, melyben e kor eseményei a reájuk vonatkozó isteni kijelentésekkel okszerűen állanak; ezen előre vétített kijelentések pedig a Jelenések könyvében foglaltatnak s az egyház hivatalos gondviselésében és magyarázatában részesülnek. 3/Ez a szellem merőben ellenkező a kereszténység szellemével, mert a krisztusi szellem ilyen eljárásokat nem enged meg még gondolatban sem, sőt ez előre bejelentett állapotokba való bellegyezéstől is óva inti a keresztény híveket. 4/Midőn ez a szellem, mely korunkban egyre általánosabbá lesz, eltérést tüntet fel az isteni Törvényektől, magától a kereszténységtől, egyben hátrányosan és vészesen érinti s befolyásolja a nemzetek sorsának alakulását is, mert a kereszténységtől elpártoló népeket a biztos tűzözzönnel sujtja a szintén előre kijelentett sanctio, mint azt félre nem érthető módon meg is magyarázza a hiteles egyházi tanítás. 5/Eza hitéleti hanyatlás a szeretet szikráját is eloltja a viassasülyedő emberek szívéből, és ennek következtében a bukott kereszténység fiai saját egyházukat tiporják el, s ennek a folyamatnak bevezetése az a tünet, hogy a bélyegzés hevében saját nagyapáikat állítják pelengérre, a megbélyegzetteket pedig felmagasztalásra készítik elő! Ezt pedig úgy fejezi ki az Irásokkal egybehangzóan a magyar néplélek, hogy a másnak ásett verembe esnek és ott pusztulnak el a Jézus prtütő hívei. 6/Jézus, Dávid gyökere és ivadéka, a fényes hajnali Csillag a bukott zsidóság gyülekezete Jel.2.9 it nem zsidóknak, hanem a sátán zsinagógájának"nevezi. Teljes bizonyossággal következik tehát, hogy a bukott keresztények gyülekezeteit már nem keresztényeknek fogja elismerni, hanem ugyancsak a sátán zsinagógájának" fogja megbélyegezni ugyanez a Jézus: a kereszténység esti Csillaga, ki a hűtlenségnek a kárhózat sötét éjtszakáját elégszer hirdette példabeszédekben és nyílt vallomásaiban!

mint azt az első Pünkösdi ünnepén kifejezésre juttatták az ázsiai
különbféle nyelvekből egybegyűlt sokaság tagjai mondván az apostolok-
Csel.2.11.ra: „Hallottuk őket szólani a mi nyelveinken Istennek nagy dolgait.”

Azon szoros összefüggésnél fogva, melyben a természet jelenségei az ember erkölcsi, lelki életével állanak, már kezdettől foglalkoznak az emberek jövőmondással, jóslásokkal, prófétáskodással. Folyománya ez a lélek intuitív erejének is, melynek világító ereje van a jövő alakulásainak megsejtésébe, sőt határozott megfogalmazásába is. Hogy mennyire elterjedt már a legrégibb korokban is ez az emberi szokás mindenféle istentiszteleti felekezeten, világosan bizonyítja a Tóratörvény intézkedése, mely szigorú rendszabályokat hozott a jóbok és bűbájosok ellen a minden esetben halállal sújtotta az „az ördöngös mesterséghez ragaszkodókat”. A kártyavetés, cheiromantia, álmfejtés, halottidézés, spiritizmus, varázslás és az idetartozó titkos mesterségek számtalan változata divatozott már az egyiptomiak szellemi életében is, honnét átszivárgott a zsidók hitvilágába is, innét magyarázható meg a drákói szigor, melyet Mózes törvényeiben alkalmazott ellenük, mert ezek nem az Istentől a nép javára nyújtott eszközök voltak, hanem ellenkezőleg az alvilági lelkektől eredő kísértések voltak az Isten fiainak megrontására. Az egyház tanítása szerint u. i. „az egyiptomi bűbájosok csodákat a sátán által tettek, ez pedig csak szemfényvesztést, álcodást tesz, vagyis a természeti törvények körében működik, de a mellett nézdit úgy megcsalja, hogy azok természetfeletti csodát hisznek látni”. Ez még magában véve nem volna olyan nagy baj, de az a végzetes bűne és terheltsége mindezen eljárásoknak, hogy végső célzatukban és hatásukban az igaz Isten ismeretétől és tiszteletétől eltántorítják az előadókat és hallgató közönséget egyaránt, mint ezt a Törvény egy külön fejezete világosan kifejti, ezért minden esetben rögtönítélő bíráskodás elé állítottak az ószövetségben e tettesek és statáriális uton ki is végeztettek. Ezért ismétli számtalanszor törvényeiben az Ur, hogy csak egyedül és kizárólag az Ő ítéleteihez ragaszkodjanak, csak az Ő parancsait tartsák meg és azok szerint járjanak hivei és szolgálói; és ne jövődőlguessenek, ne figyeljenek az álmokra, se ne nyirják kerekdeden hajokat, mert ezek a gonosz lélek cselfogásai; ha pedig kell és eljő az ideje, az Ur maga fog igaz prófétákat támasztani: ezeket hallgassák! Ez a prófétálás pedig tulajdonképen nem a jövőmondásban áll, nem a jövő titkainak feltárása az igazi célja ennek különleges tisztségnek, hanem „a lelkesedés szent hevével magasztalni Istent és az Ő munkáit!”^{*)} Más helyen is ezt írja az egyházi tanítás: „Prófétálni tesz, Istentől leke-sittetni nemcsak jövődől dolgok hirdetésére, hanem az isteni dolgok megértésére és közlésére is.” Ebből következik, hogy más dolog mesterségből csupán anyagi szempontok miatt foglalkozni az Ur dolgival, és egészen más

5. Móz. 13.5.
Bölcs.
17.7.

2. Móz. 7.
5. j.

3. Móz. 13.
fej.

3. Móz. 18.
19.26.

4. Móz. 11.25.

19. j.

Joel 2.
29. j.

- 1/ Ennek a törvénynek rendkívüli súlyát mi sem bizonyítja jobban, mint ez az egyházi tanítás, melynek értelmében: „Nem Istentől jó, hanem magoktól az emberektől jó az ítélet, a kárhoztatás, mivel ők a sötétségnek, az ő balhitőknek, /jóslataiknak/gonosz cselekedeteiknek előnyt adnak a megváltás világossága fölött. Ha nem jött volna el a Fiu, ajánlván nekik a váltásot, elfogultságok még menthető lenne; de így mentség nélkül vannak.” Oriási büntetőjogi felelősség Isten törvényszéke előtt!

Ján. 3.
19. j.
Róm. 1.
20.

valami, Istentől lekesítettetni és ingyen, minden földi jutalom és bér nélkül, talán saját életveszélyeztetéssel is hirdetni az Ur parancsait! E ponton dől el ma is a jó pásztor és a béres példabeszédének titka, mert sokan vannak, kik hivatásos próféták lévén nagyszerű szónoklatokat tudnak elmondani, de elfutnak, ha jó a megpróbáltatás és a farkast látják közeledni. Az igaz prófétának és a jó pászornak az a biztos jele, ha nem kíméli életét, és ezek nevei be vannak írva az Élet könyvébe.

Ezek alapján azt kell mondanunk, ha korunkban elszaporodtak ismét a jósok, spiritiszták és halottidéző társaságok, egész bizonyosak lehetünk a felől, hogy ez határozott jele a vlódi hiélet aláhanyatlásának, mi az Istennel ellenkező szellem térhódítását jelenti a hívők seregében. Íróink előszeretettel közölnek manapság „jóslatokat”, minden bizonnal alkalmazkodván a n.é. közönség kulturális igényeihez. Korunk nyugtalan és ingadozó szelleme u. i. kapva-kapsokszor minden kritika nélkül bármá gondolaton és elméleten, mi e sötét éjtszakába némi világot látszik vetíteni. Feletttébb jellegzetes e lázas kíváncsiságra az, hogy sehol sem mutatkozik komoly vizsgálódás Magától a kinyilatkoztatást tevő Istentől származó és a hivatalos egyháztól csálhatatlanul megmagyarázott jóslatok iránt, pedig ezek fix pontok, álló csillagok és nem lidércfények csupán, nem bolygó csillagok és bukó meteorok s meteoritok. Minden jóvendölés u. i. mi a Törvénykönyvön kívül áll, az isteni kijelentésekkel szemben abban a szervi fogyatkozásban szenved, hogy nincsen sanctója és az életre nézve tulajdonképen semmi sem jelent. Mert mi haszna, mi értelme van tudnom azt, hogy valamit ez vagy az a jó előre megmondott, ha a bajt nem tudtam kikerülni s az illető jóslás nem volt alkalmas a bajtól való megórzásra? Ezzel szemben az egyház által őrzött isteni kijelentések óvó intézkedések arra nézve, hogy a kísértés óráiban meg tudjuk menteni hitünket és lelki kincseinket, mik egyedül maradandók atest és anyag változandóságai közepette. Ezek tehát nemcsak biztos jelzőtáblák a helyes utirányában, hanem egyuttal, mi legfontosabb, kegyelmi eszközök és segítő erőforrások a veszedelmek és támadások idején. Ezt a vonást semmiféle más jó és bábajos szemfényvesztése nem képes utánozni. Az igazi jóvendölések rendeltetését viszont világosan kifejezte Üdvöztőnk mondván: „Ime eleve megmondottam nektek, hogy tudjátok és el ne csábítsanak benneteket a hamis krisztusok!” Ez tehát minden isteni jóvendölésnek célzata, mire nézve a meglevő hiteles próféciák untig elég anyagot szolgáltatnak, úgy hogy az ujszövetségi könyvek lezárása után tulajdonképen semmi jósolgatásnak nincsen többé helye, ezért meg is szűnt az voltaképen épen úgy, mint az ószövetségben megszűnt a prófétai tisztség, midőn az Üdvöztőre vonatkozólag minden szükséges tudni valót előre kihirdetett általuk az Isten. Tehát egy célja volt az ószövetségi jóvendöléseknek: Krisztus; épen így

Mát. 24.
25.

Krisztus célja az újszövetségi jelentéseknek is. Am a zsidók elbuktak az ószövetség hiteles prófétáik ellenére is, mert midőn megjelent, elvetették Megváltójukat; így bukik el a kereszténység is, ha a magánjósokra figyel és nem az egyház által őrzött és megmagyarázott hivatalos jóvendölésekre. Ez a próféciák sanctiója! hogy ezek ellenére a kritikus időkben és helyzetekben megtagadjuk Krisztust, bár a keresztségben az Ő zászlajára esküdtünk fel! Ha tehát a komoly, a valódi hiteles figyelmeztetések kevésbé érdeklik hűveinket, mint a magánjósok, melyek nem szerepelnek az isteni Törvénykönyv kánonjában: ez biztos jele a hitfogyatkozásnak, mi végre is az előre bekonferált pogányságba való viisszasülyedést idézi elő.

Az utolsó időkre vonatkozólag pedig a következő eseményekre figyelmezteti Jézus jelnetései nyomán az egyház hűveit és ezzel az egész emberiséget a történetek ezen sorában: 1/A keresztény népeknek a pogányságba való viisszasülyedése. 2/A zsidók általános, egész tömegükben való megtérése. 3/Krisztus Urunk dicsőséges megjelenése. 4/Halottak feltámadása s az élők elragadtatása az Ur elé az általános ítéletre. 5/A vadállatnak a sátánnak, mi az antikrisztus, és az Ő prófétáinak a tűz és kénkö tavába való vettetése. 6/A megváltás teljes dicsőségének kihirdetése. Ezen program szerint játszódna le a Gyötrelmek jelenetei a Jelenések korában, mire legfeljebb ötven esztendő t hagyott az idők Ura és Istene, mert a 2000 évből már csak ennyi van hátra, mit részarányosan engedélyezett a kereszténységnek épen úgy, mint kettőt az őspogányságnak és kettőt a kegyelt zsidóságnak megítéltetésükig. Ezek a nagy világeseemények tehát meg lehetős gyors ütemben fognak lejátszódni az élet színpadának mozgó filmjein, ha ötven esztendőnél több időre nem számíthat az ember a hiteles kijelentések alapján. Ezen pontokhoz idézhetjük röviden a megfelelő részletezéseket, hogy világosabban álljon előttünk azok hitelessége, s így alkalmazkodni tudjunk az adott körülményekhez, mert ezeken mulik jöendő sorunk t. i. lelünk s feltámadott testünk élete, nem pedig a légvédelmi és légó intézkedések.

adl/Félre nem érthető módon tanítja egyházunk, hogy miként Krisztus első megjelenésekor csak kevesen csatlakoztak hozzá a zsidók közül, így a kereszténység a pogányok tömegeiből sokasodott és virult fel; viszont az utolsó időkben a keresztény pogányok nagy tömegekben viisszatérnek elhagyott pogányságukhoz, elíben a zsidóság fog egész tömegében Krisztushoz térni. "Nagyon is világosan látjuk jelen korunkban-írja a magyarázat-mint készülnek elő az események, s amaz idők közelednek, midőn Krisztus szavai szerint alig marad febn szikrája a hitnek a földön, mert a hitetlenség és erkölcstelenség annyira behatott minden állapotba, hogy igen sokaknál alig van egyéb a keresztény névnel, s mindenütt a legiszonyubb pogányság: az ész és érzékiség istenítése látható!" Ilyen és ezekhez hasonló intelmek a kinyilatkoztatás számos helyén megismétlődnek. Ezek közül

Joel 3.
3. j.

csak egyet idézünk még...Megjegyzésre méltó, hogy az Ur nem szól nagy gonoszítottokról, hanem csupán a földi érzéki életéről. A nagy gonoszságot maga a természeti ember is kárhoztatja, de a belérzést átváltoztató szeretetről, az elmét felülhaladó isteni bölcseségről fogalma sincs. Ő inkább a tisztán természetszerűt, a tisztán emberit tartja igaznak és jónak, s ebben véli magát megigazultnak. Az ilyen csupán természeti élet tévelyíti el az emberiséget az idők végezetén, és elfordítja Krisztustól, hogy Mat. 24. 52. j. elvakulva képzelt igaz voltában, az Ur közeledő jövetelét nem sejtí, s attól nem is fél. "Ezen bölcs magyarázathoz nem kell semmi kommentárt se fűzni, csak arra gondolni, hogy ennek a kereszténységnek korát egy bölcséleti irányzat dirigálta, minek címe: „Kritik der reinen Vernunft". Ebből minden szemlélődő láthatja a hivatalos próféciák és a világ szellemének összezsugorodását. E kor velejárója a teljes erkölcsi és anyagi nyomor.

ad 2/A zsidók általános megtérését már a fenti idézet is eléggé érzékelteti, s ennek a lelki átalakulásnak talán még több jóslata van mindkét szövetségben, mint a pogányságba való visszasüllyedésnek. Egy meghatározó és talán legjellemzőbb mégis a következő: „És kiöntöm Dávid házára és Jeruzsálem lakóira a kegyelem és imádság lelkét; és ők rám néznek, kit átszögeztek; és siratni fogják őt, mint az egyszülöttet, és bánkódni fognak rajta, mint bánkódni szoktak az egyszülött halálán. Az naponagy sirás lesz Jeruzsálemben...és sirni fog a föld, mindenik család külön-külön; Dávid házában családja külön és azok feleségei külön." Ez esemény időpontjára nézve is kaptunk némi tájékoztatást, mert írva van: „Annyi azonban Jel. 20. 10. j. ban az utolsó korszakra vonatkozólag bizonyos, hogy még az utolsó ítélet előtt a zsidó nép be fog lépni az anyaszentegyházba." Ebből pedig önként következik az okszerűség erejénél fogva, hogy megtérésében a zsidóság elismeri Krisztus királyságát. Minthogy azonban a Világ Megváltója nem-csak királyi, hanem főpapi méltóságban is szerepel; főpapságát viszont nem a zsidó Áron rende, hanem a pogány Melkizedek rende szerint viseli; Melkizedek pedig a székek főpapja volt; következik, hogy a zsidók keresni fogják a Székek Főpapját épen úgy, mint a pogányok keresték a Zsidók királyát. Mikor tehát megindulnak a három rabbinusok a csillag vezérlete alatt keresni a Pogányok Főpapját úgy, mint megindultak keresni a három pogány királyok keresni a Zsidók Királyát: ez lesz a másik Vizkereszt! A zsidók ezen általános megtérésének rendkívüli horderejét szemlélteti az az isteni kijelentés, hogy legnagyobb fontossággal bír a zsidóknak a pogányok által való vezéreltetése a megtérésre, mivel a zsidók teljes megtérése a világ teljes megtérése lesz! Ezt így szövegezi az apostol: „Mert ha azok Róm. 11. 15. /-a zsidók/vesztése a világ megengesztelése, mi lesz a felvétel egyéb mint föléledés a halálból?" Vagyis a zsidók megátalkodottsága s a világon való szétszóratása idézte elő a pogányok felvételét a krisztusi hitre; viszont az ő megtérésük, felvételük előidézi a halottak feltámadását és

a lelki halálból, a bűnből való feltámadást, vagyis a megváltás teljes dicsőségét és befejezését, a büntelenség állapotát.

ad 3/. A két előzmény után, tehát a keresztény egyház végleges eltiportatása után és a zsidók általános megtérése után megjelenik Jézus, az ég felhőiben, mint a Világ Birája, az élőek és holtak igaz Itélője, a jóknak jutalmazója és a rosszak büntetője! Akkor jő elő tehát ~~szó~~ az Ur az ég felhőiből, hová mennybementele alkalmával elvonult, mikor a pogányokból lett keresztények között a hit és szeretet véleg kialszik, és Jel. 6. felburjánzik bennök minden erkölcstelenség, a zsidó nép ellenben lelkében teljesen megtér, így mindkét elem az ítéletre megéri. Megjegyzendő, hogy a végítélet előtt bekövetkező büntetések, vagyis a Jelenések korának "u.o. gyötrelmei különösen a pogányokból lett keresztényeket fogják érni, tehát ezekből kimentí az Ur a zsidókat és őspogányokat, mi másszóval azt jelenti, hogy e szerencsétlenségek színhelye Európa lesz, mert itt lakik a kereszténység zöme, kik egymás ellen irtó háboruba keveredtek. Akkor azután: „Mindjárt pedig ama napok gyötrelmei után, a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égből és az eget erei megindulnak. És akkor feltűnik az ember fiának jele az égen; és akkor majd sirnak a föld minden nemzetségei és meglátják az ember fiát az ég felhőiben jőni nagy hatalommal és fénsséggel. És elküldi angyalait harsonával és nagy szózatokkal; és egybegyűjtik az ő választottait a négy szélről, az eget végétől azok határáig.” Bizonyos tehát, hogy az Ur jövetele előtt a világon nem marad más felekezet csak a zsidóság és az őspogányság, mert a keresztények egymást ki fogják irtani és csak egy kicsi választott nép marad meg lopva titkon a gyilkosság atyjának rémei előtt, e nép pedig nem lehet más csak az, melyet az Ur főpapsága végett választott magának a pogányok közül. azon népen kívül, melyet királysága végett választott magának.

ad 4/Az ide vonatkozó ige oly tiszta világos, mint a nap, mikor is azt írja apostolunk: „Nem akarjuk pedig atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek az elaludtak felől, hogy ne bánkódjatok, mint egyebek, kiknek nincs reménységök. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott: úgy Isten azokat is, kik elaludtak Jézusban, éléhozza ővele. Mert azt mondjuk nektek az Ur igéjével, hogy mi, kik élünk, kik élni maradunk az Ur eljöveteleig, nem előzzük meg azokat, kik elaludtanak, mert maga az Ur a parancsszóra az arkangyal szavára és az Isten harsonájára leszáll az égből, és a halottak, kik a Krisztusban vannak, először támadnak fel. Azután mi, akik élünk, kik meghagyatunk, együtt ragadtatunk el azokkal a felhőkbe Krisztus elé a levegőbe, és így mindenkor az Urral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást ez igékkel.” E jelenet dicsőségéhez hozzáfűzi az egyházi értelmezés, hogy „a halottak az élőkkel együtt mindnyájan átváltoznak és átváltozva, megdicsőülve/vezettetnek Jézus Krisztus elé.” Ez eseményrész

1. Kor. 15. r.

letesen más helyen tárgyalja a pogányok nagy apostola. Az is világos ezekből, hogy nemcsak a keresztények, hanem az összes elaludt pogányok és zsidók, vagyis az összes halottak fel fognak támadni abban az időben.

ad 5/Az ember tragédiájának utolsó felvonását így ecseteli a patmosi látnok: „És mikor eltelik az ezer esztendő, a sátn feloldatik tömlőcéből, és kijő, és elcsábítja a nemzeteket, kik a föld négy szegletén vannak, Gógot és Magógot, és összegyűjti azokat viadalra, kiknek száma, mint a tenger fővénye, és feljönnek a föld területére és körülveszik a szentek táborát és a kedves várost. De az Istentől tűz száll le a mennyből, és ez megemészti őket, és az ördög, ki elcsábította őket, a tűz és kénkö távába vettetik, hol a vadállat is, a hamis próféta is gyötörtetni fognak éjjel-nappal mindörökké örökké.” Ezzel az aktussal lezárul a tragédia, vagyis az ember bűnös állapotának ca. hatezer éves szomorú kora, melynek három felvonását élesen elválasztotta egymástól az Ur egyrészt a vízözönnel és a zsidók szétszórásával, másrészt pedig a tűzözönnel. Ez a bűnbeesett állapot vége, miután a három felvonásban a Szentháromság egy Istenének mindegyik Személye külön-külön és egyetemlegesen megnyerte az elégtételt az emberiség hármasságának és szigorú megbüntetése által. Ez a hatezer év a sötétség ideje, mint azt

Jel. 20.
7.-

Üdvözítőnk nevezi és igen találóan, mert a mi mányai Atyánk a bűnbeesés után elvonult az égbe, visszavonva dicsőségének fényét és világosságát az embertől, és más, messze tartományba méne, hogy egy új világot teremtsen magának és teremtményeinek, kik jobban megbecsülik magukat, mint mi szegény esendő emberek. De visszajő ismét és akkor újra felkél az ő világosságának napja, és ragyogni fog mindörökké. Amen.

Luk. 19.
12.

2. Pét.
1. 19.

Erre a legrettenetesebb időre vonatkozólag különösen sok isteni kijelentés figyelmezteti az emberiséget, mert ez a nagy szellemi és testi átalakulások ideje. Azért már az ószövetségben megüzente az Ur, hogy e közveszélyes támadás éjszakáról indul az emberiség ellen; hogy Góg lesz főfejedelme Magóg ország lakóinak, kiket Mószoch és Tubál vezet viadalra a szentek táborá és a kedves város ellen; hogy meg is fogják győzni a szenteket és minden embert a sátn és vadállat szolgálatára fognak kényszeríteni; hogy ez az uralom kegyetlen lesz és ördögi, mely leront majd minden isteni intézményt, de uralma csak három és fél évig fog tartani s azután megsemmisítettik Jézus leheletétől. Az egyház magyarázatai nyomán egész tisztán kivehetők a személyek is, az idők is, de főként az eszmék, a tanítások az igék tekintetében semmi kétség sem forog fenn úgy, hogy állásfoglalásunk a teljes erkölcsi beszámítás előtt semmi kifogással nem szüntethető meg, vagyis mint az apostol mondja és írja, ha elbukunk beleegyezvén a gonoszságba, a krisztusi tanítvánnyal ellenkező felfogásba: akkor menthetetlenek vagyunk! A személyeket illetőleg tudnunk kell, hogy Góg főfejedeleme a synagoga és minden agógé, vagyis minden vezető személy és társaság, kik

Róm. 1.
20.

együttvéve egy erkölcsi személyt alkotnak. Magóg ország a deMAGÓGia működési területe, melyen szabadon érvényesülhet és bő fizetséget nyer a tévelygés lelkeinek minden művelője és iparosa. Mószocho „a moszki hegységekben a Fekete Tenger keleti partján lakó népség, mely később északra egészen a mai Moszkváig terjeszkedett.” Mószocho és Moszkva nyelvészeti összefüggése szemmel látható, mindkét név ugyanaz az identitás. Tubal annak a híres Tubalkainnak ivadéka, ki „pörölyvel verő kovács volt minden réz és vasművekben”, ennek ivadékai szintén a Fekete Tenger partvidékéről terjeszkedtek észak tájaira. Nem nehéz tehát megtalálni az összefüggést a jóslat mitikus személyei, népei és Európa két vezető népe között, kik tényleg saját táborukba sorozták az összes kisebb népeket; ime a szlávság és germánság domináló szerepe a Jelenések korában! Az sem kíván tulságos nagy bölcseséget, hogy a hívő ember előtt kétségtelen legyen, kinek a szolgálatában áll a komun és sociun: Krisztusénak-e avagy az Ő ellenkezőjének szolgálatában. Az sem kétséges, mi lesz a nagy küzdelem vége, mert írva van: „Ezeket mondja az Ur Isten: Ime én terád megyek Góg, Mózoknak és Tubalnak főfejedelme, Izrael hegyein fogsz elesni és minden sereged és népeid, kik veled vannak, a vadaknak, a madaraknak.. és a mezei vadállatoknak adlak téged megemésztésre... És lesz az napon: Gógnak nevezetes temetőhelyet adok Izraelben, a vándorok völgyét; és eltemetik ott Gógot és minden ő sokaságát. És Izrael háza hét hónapig temeti őt, hogy megtisztítsák a földet.” És akkor vége lesz minden világuralmi ábrándnak, füstbe megy minden emberi és ördögi spekuláció, a nagyhangú programok és pártalakulások, megújodási és a szebb jövőt ígérgető tervezetések és ígérgetések, mert mikor már kezükbe fogják és markolják a fölényes győzelmet a világ fiai s a nagy V betű minden reményt valóra látszik váltani: akkor szakad a tömegek nyakába az égből jövő tűz és jégözön ele mi csapása, mely megemészt minden, az isteni Törvények ellen lázadó testet, mely a tüzet a villámháborúval provokálta megának Istentől!

E fejezet tanulságai gyanánt a következőket kell különösen szívünkbe vésnünk és mindig szemünk előtt tartanunk és elménkben forgatnunk:

- 1/Vannak Istennek hivatalos kijelentései a jövőre vonatkozóan abból a célból, hogy az Ur Törvényeiben megmaradhassunk és így felelősségünknek eleget tehezzünk, mellyel tartozunk egymásért és magunkért az Urnak. Ezek a kijelentések törvények, mert büntető záradékokkal vannak szentesítve.
- 2/Ezekon kívül vannak jámbor híveknek kifejezett, szóban vagy írásban megmaradt figyelmeztetései a jövőre nézve, melyek az isteni kinyilatkoztatás szent könyvei közé nem vétettek fel; ezek nem tekinthetők hivatalos jövőndöléseknek annál kevésbé, mert a hagyományban sem foglaltatnak benne. Ezek az ember lelki életére nem kötelezők, arra zavarólag hatnak, mikor a hivatalos óvó rendszabályok minden esetre megadták a teljes tájékoztatást.

3/Vannak harmadsorban tiltott jövendölések, vagyis a jövő eseményeinek tilos utakon való kutatása; ezeket az egyházi tanítás az isteni rendelkezések alapján szigorúan tiltja „még a gonosz lélek befolyása elleni tiltakozás” szándéka mellett is! És aki ezen tilalom ellen vét, a babonáság bűnét követi el, és vétkezik engedetlenséggel az egyház tekintélye ellen, és még inkább az isteni Törvények ellen, mert kétségbevonja azok elegendő voltát az üdvösségre, mi azt jelenti, hogy hazugnak tartja a Fiu Istent! 4/Az isteni Törvények ismeretének és gyakorlásának hiánya idézi elő azt a bűnt, hogy az emberek inkább hisznek a magáné és tilos jóslatoknak és jobban foglalkoznak azokkal, mint a komoly isteni parancsokkal, így szabad utat nyitnak szívökben a tévelygés lelkének és ezzel előidézik a kereszténységnek a pogányságba való visszasüllyedését kihíván maguk ellen Istennek előre megjelentetett büntetéseit, a szigorú megtorlást. 5/E megtorlások és büntetések célja is világosan ki van egyen nyilatkoztatva ez igében: „És megtudják a nemzetek, hogy én vagyok az Ur Isten, Izrael Szente!” 6/A gonosz szellem jóslatai elámitják ellenben az embereket első sorban az Isten személye felől, azután pedig az Ő törvényei felől, hogy ne tudják, ne higgyék a büntetések bekövetkezését és így gondtalanul üzzék kisded játékaikat, míg az Ige lerohan az égből, és mint a tolvaj vagy a villám megemészti a bűnözőket, kik soha bánatra nem gondoltak.

7. Fejezet. AZ ELŐJELEK

Az előbbi fejezet 6. pontjához szánt idézeteket külön fejezetben közöljük, mert ez a pont egy külön korszaknak, az emberiség fejlődésének, a megváltás áldásainak teljességét hozza magával. Miután t. i. a bűnbeesett emberiség tragédiájának három felvonása a tűzőzönnel befejeződött; miután a vadállat, a hamis próféta és a hazudság s gyilkosság atyja elvette méltó jutalmát, és az Ige lehellelte pokolra kergetett minden alvilági lényt legyőzve a halált és a bűnt: akkor nyeri vissza „az ember” és általa az egész nagy természet a teremtésben kapott szüzi tisztaságát, hogy az Isten szolgálatának boldogságában ne zavarja meg azt semmi többé a kerek nagy világon. Ezzel a vigasztaló ígérettel zárulnak is az ujszövetségnek összes könyvei és kijelentései, mert az elkövetkezendő kornak nincs többé szüksége semmiféle jóslásra, jövendölésre és tudakozódásra, pártoskodásra, mert a nemzetek a Bárány világosságában járnak és élnek az Ur szent színe látásában. Ezért a korért imádkozunk keresztények immár 2000 év óta szakadatlanul mondván: „Mi Atyánk! Jöjjön el a Te országod!” úgy, mint arra minket az Üdvözítő megtanított. Ezért mondja a

Jel. 22.
17. Lélek és mennyasszony mindannyiszor, valahányszor látják a fényes Hajnali Csillag ragyogását a magas égen és a szívek mélységében: „Jőj el! És aki hallja, mondja: Jőj el! És aki szomszédhozik, jöjjen el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” E vershez a következő magyarázatot fűzi egyhá-
zunk: „A Szentlélek és az általa lekesített menyasszony, a hívők egész köz-
sége kiáltja Jézushoz, a Hajnali Csillaghoz: Jőj el! Epedve várják az időt
midőn Isten országa teljes dicsőségében fog kijelentetni. És mind, aki
Jézus szavait hallja e könyvben, szintén érette epedve kiáltja: Jőj el!
12. j.
13. j. És aki boldogságért szomjazik, a kereszténységben keresse az élet viz-
forrását, itt ingyen jut ahhoz. Befejezésül még egyszer bizonyítja Jézus,
hogy hamar eljő, és hozzátesszi a megerősítő Ament, mi azt jelenti héberül
ugy lesz, ugy legyen.

Eznek a boldog kornak vigasztaló ígérteét számos helyen csaknem
minden prófétánál megtaláljuk, mint annak színes képei mindeféle meg-
világításban megjelennek a látókok, az igazi próféták elragadtatásai-
ban és látomásaiban. Ezekből csak egyet idézünk: „Megsokasítom őket, mint
az emberek nyáját; úgy lesznek az elpusztult városok telve emberek nyá-
Ezek. 36. 38. jaival, és megtudják, hogy én vagyok az Ur!” A hivatalos magyarázat szerint
29. j. „a próféta a babiloni fogságból való visszatérés után következő korszak-
ot oly képekben rajzolja, melyek tökéletlen teljesedéseket mindjárt a
visszatérés után, a tökéletes teljesedést pedig a keresztény korszakban
részint elérték, részint még el fogják érni. Az ő - és újszövetség két
idézeteinek egybevetéséből nyilván látható az igazság és a jövő, hogy
a megváltás teljessége a végítéletkor fog a maga ragyogó szépségében és
erejében kibontakozni.

A természeti világban minden kicsi és, minden nagy eseményt jelek
előznek meg és követnek; épen így a természetfeletti világban is. E jele-
ket a hivatalos egyházi iratok előre jelzik azzal a határozott célzattal
és rendeltetéssel, hogy az emberek higgyenek Krisztusnak és az Ő tanítá-
sának, de ne higgyenek az ellenkrisztusnak és az Ő tanításának, ha azt a-
karják, hogy jól legyen dolguk és megtarthassák életüket. Az üdvösség te-
hát és annak minden tartozéka szabad elhatározásunktól függ, és ebben rej-
lik egyrészt a felelősségnek, másrészt büntetések magyarázata is, ugyszin-
tén az isteni figyelmeztetések és jelek értelme. A lelki életnek nagy
változásiban szerepelő előjelek között első helyen találjuk a hajnali
csillagot; ott volt az a zsidók nyilvános megjelenésében mindjárt kez-
detben; ott volt a Zsidók Királyának születésében; és íme megjelent most
az emberiség új korszakának, a megváltás teljességének beköszöntésében
feltűnően a zsidók szíve felett. Ez a tény feltétlen biztos előjele egy
nagy változásnak minden tekintetben, mert az a nevezetes Csillag minden
alkalommal mozgásba hozta a zsidókat és pogányokat egyetemenlegesen, kik-
hez most a keresztények mozgalmái is csatlakozni fognak a jelzett mó-
don és körülményekben.

Jel. 14. 20.
14. 24. 28

Gen. 2. 2. Ott volt a tündöklő hajnali csillag az emberiségnek, a vízözön előtt élő nemzedéknek életreébredésében is, mert a teremtes nagy művének befejezése után nyomban, vagyis a szent történetek második fejezetében a nyugalomnap megszentelésével kezdődik, az ember "pályafutása e földön, tehát az őseredeti szombatot már akkor jelezte ez a csillag, minthogy az ember első műszere az idő beosztásánál a csillag volt, mint arról a csillagáazat története tanuskodik. A hiteles egyházi okmányok szerint pedig ugyanezea csillag megjelenése hirdeti az emberiségnek ama nagyszombatnak beköszöntését, melyen az emberiség megpihen immár a bűnnek minden terhes munkáitól, hogy azután mindörökké élvezhesse Isten szent színének látásában a a Teremtő munkálkodásába való bekapcsolódás édes, tiszta örömeit.

Hasonlóképp egy igen fontos előjelnak kell tekintenünk a Sinai-hegyen adott Törvényt is, vagyis a Tórát, melynek kifejezett rendelkezései azt a célt szolgálták és szolgálják ma is, hogy az embert megszeknteljék, mint azt az Ur számtalanszor ismételteti népével, mint a tanító az ő kedves kis tanítványaival a leckét, hogy el ne felejtsek, mit is adott adott fel 3. Móz. 11. 44. a tanár ur másnapra feladatul. Az eredeti fogalmazás szerint: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok!” És ismét: „Legyenek tehát szentek, mert én is szent vagyok” - szól az Ur törvénye a papokról, miként szólott előbb a népről. És ezt a Törvényt az Üdvözítő sem bontotta fel, hanem beteljesítette Mát. 5. 17. 18. azt, mert elmulhat a föld és ég, de a Törvényből egy pontnak, egy betűnek sem szabad elvesznie. Azért ez az isteni adománya legfőbb értékek közé tartozik, mikel az ember rendelkezik e földi létben, ezért egyházunk is 1. Kor. 1. 8. j. a kinyilatkoztatott igazságok ismeretét minden tudománynak is nevezi, mivel minden igaz tudománynak alapja és célja. A Törvény alapján mondhatjuk, hogy úgy az ó, - mint az újszövetség, vagyis úgy a zsidóság, mint a kereszténység egy-egy hatalmas előjel egy nevezetes fejlődési fokozata a Megváltás teljességéhez, és mint ilyent egyházunk a kereszténységet minden Jak. 1. 18. j. jók legjavának mondja és tanítja teljes joggal és igazsággal, mert eddig a kereszténységnél magasabb kinyilatkoztatás nem lett az emberiség osztályrésze sehol e világon. Ime most van az ideje, hogy az Ur teljesíti ígéretét a megváltás teljességének adományozásában, mihez minden hívőnek minden erővel, teljes elmével és teljes szívvvel hozzá kell készülnie, hogy felkészülve várhassa e nagy nap megérkezését. Ezért int az Üdvözítő min- Mát. 24. 44. ket sokféle példabeszéddel és intéssel e napok méltó elfogadására, hogy legyünk készen virrasztás és imádság által bármikor fogadni az Urat és el ne aludjunk az élet örömei vagy gondjai között vagy ne verjük szolgál- "51. társainkat, mert az előkészületleneknek az igaz Bíró részüket a képmutatókkal adja ki.

Nagy előjelek közé tartozik a Veres Tenger története is, mely magasabb szellemi vonatkozásokban ismétlődik korunkban. Akkor t. i. a szó alapjelentésében mutatta meg az Ur tulajdonképeni szándékát a fáraónak, de ez meg-

1/Ezt a veres rémet azt. János apostol azzal a veres sárkánnyal jelzi, látomásaiban, melynek hét feje, minden fejen egyegy korona, és tíz szarva volt. És farka maga után voná az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat; és a sárkány a szülendő asszony elé állá, hogy mihelyt szül, az ő fiát megegye. A magyarázat szerint a sárkány jelképe a sátánnak; vérvörös színe az ő gyilkos vágyát, hét feje a rendkívüli ravaszságát, tíz szarva nagy hatalmát jelenti; a koronák a leigázott népeket jelzik; a csillagok a tanítók és előljárók képei, kiket a sátán hamis tanításával elcsábított és megerősített képzelt bölcseségükben, mi az Isten előtt esztelenség minden időben. Mint Máriának, úgy a zsidóságnak is alig adatik annyi hely, hogy szülöttét, magzatát világra szülje.

2/ Maga az apostol nagy jelnek nevezi az Asszonyt, kinek öltözete vala a nap, lábai alatt a hold, és fején tizenkét csillagu korona, és méhében vizelven kiálta, szülni akarván és a szülés gyötrelmeiben vala." Jel. 12. 1, 2. Egyházunk magyarázata szerint, az asszony nagy jelnek mondatik, mert nagy titok van általa jelképezve. Öltözete nap, azaz ragyogó napfény veszi körül, mivel az igaz istenismeretnek, az isteni végzéseknek és kijelentéseknek birtokában van. A hold lábai alatt van, mert minden változandóságon felülemelkedett. Fején tizenkét csillagu koronát visel u.o. 1. j. jelentésül a tizenkét nemzetségnek, melyekből a szent közösség képződött és a tizenkét apostolnak, kiket ezután fejedelméül nyert." Ezt a nagy jelet vonatkoztatja egyházunk egyrészt a Boldogságos Szüzre, ki szülte Jézust; vonatkoztatja továbbá az első keresztény közösségre, melyet zsidók és pogányok elkeseredetten üldöztek, de az Ur csodálatosan megszabadította e kísértő nyáját. Mi pedig vonatkozathatjuk ugyanezen alapon a megtérő zsidóságra, mely a pogányságba viaszasúlyedő keresztényektől elkeseredetten üldöztetik, de Istentől csodálatosan megőriztetik, hogy szülje a végső emberiséget, a büntelenség állapotába helyezett természetet.

keményítette szívét nem figyelmeztetve az adott előjelekre, odaveszett minden vitézeivel ez a nagy ur a vízbe, melyből az üldözött zsidók csendes imák között kiszabadultak. Ma a világforradalmasítás vérestengerének vizei hullámanak a közismert jelszavak versengésében, mint azokat a lapok és plakátok naponként kürtölik az utcasarkokon. És mint 4000 évvel ezelőtt, a modern fáraók ma sem hederítenek az isteni előjelekre, hanem megkeményített szívvel és valami érthetetlen igézetbe meresztett szemmel rohannak a komun és sociun szétvált vizeinek sikátorába, hogy örökre odavesszenek fegyveres erőikkel együtt, míg a zsidókat ismét kivezeti a Hajlanli Csillag szelíd fénye a hinárból a templomba, a Szentlélek ékes templomába. 1/

A legközelebbi jelek közé számíthatjuk a bélyegzéseket, melyek már is megkezdődtek a sárga csillag feltűnésével, hogy folytatásukat megtalálják a keresztények és minden ember lehélyegzésében, mint azt az Ur szintén előre kihirdette az emberiségnek, mert megíratta könyveiben, hogy az utolsó napokban a vadállat bélyegét mindenki tartozik felvenni, különben nincs helye e világon. E bélyegzésnek célja kimutatni, hogy kik szavaznak Krisztára, és kik az Ő ellenkezőjére, a nagy Csábitóra, a hazudság és gyilkosság atyjára. Nincsenek pontosan meghatározva azok a jelek, melyeket az alvilág szelleme elő fog idézni uralmának megerősítése végett az emberek között; csak azt mondta meg előre Üdvöztőnk, hogy jelek és csodák lesznek a csábitásra; tehát már magában véve az a bekövetkezendő körülmény, hogy ez utolsó s most következő évtizedekben csodákat fog produkálni egy szellem, ki ember képében működik a földön: ez már magában véve az előjel, melytől óvakodásra int a Mester. A mostani kísértés óráiban tehát nem a csodák nem a rendkívüli sikerek a döntők, hanem a szellem, a tanítás, mit határozottan meg lehet ismerni a beszédből, hogy vajjon Krisztus szava-e az, vagy az Ő ellenkezőjének /-sátán/ a szava. Ezért kell mindenek előtt tisztába jönnünk a Krisztusi beszéd- és cselekvésmóddal, és nem kell figyelni a csodákra, melyekkel a gonosz lélek, a tévelygés lelke reklámot csinál magának a hiszékeny emberek előtt. De az ember, ki a sátántól született, vagy mint az Üdvöztő nevezi azt, a viperák fajzata, fanatikusan, elvakultan fogja üzni játékait és bűbajos mesterségeit, mert hisz ennek az a lény és rendeltetése, tudván, hogy csak kevés idő áll rendelkezésére: míg egyszerre a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak és e szellemek úgy eltűnnek a föld színéről, mint a köd a kelő nap hajnalán. 2/

Fontos előjel továbbá a zsidók elkülönítése a keresztény társadalomtól, zárt területekre való rekesztése, vagyis a ghetto nemcsak a véres tenger hullámcsapásainak való mentesítés céljából, hanem főként az új emberiség világrahozása végett. Az előbbi célt tökéletesen példázza a korcsmáros szerepe annál inkább, mert a jogegyenlőség korában csaknem minden italmérés az ő kezükben volt az iparengedélyek alapján. A korcsmáros méri a bort

korlátlanul boldognak és boldogtalannak; a legények önfeladetten mulatnak a száz szál gyertya mellett, míg eláznak. Azután duhajkodnak, rendesen meg is bicskázzák egymást, míg a zsandár véget nem vet a mulatságnak és a tetteseket a törvény elé nem kíséri. A kocsmáros azonban józan maradt minden esetben, mert a bornál többre becsülte a józanságot és a pénzt, minék becsé megmaradt, de az illuminált állapot elpárolgott és csak nyugtalan lelkiállapotot vagy deliriumot idézett elő. Így mérték a szellem vendéglőjében is a finomabbnál finomabb lelki italokat, mint felraktározva állottak a vignettás palackokban; itt a szociális jólét, ott a bolsej vik, a szebb jövő, a komun, a világszabadság és ki tudja még minő szédítő italok diszelegtek a ráms polcokon. És a bárókban sűrűn forgolódtak előkelő urak és ipari munkások s napszámosok, de mind hívő keresztények és nem vették észre magukat és feltöltötték a garatra és most szédelegve duhajkodnak a nagy világban megittasodva hatalomnak, ^{az} észnek és érzékiségnek részegítő, szédítő italától patakokban öntvén a testvérek vérére, míg elfolyik a vér és marad a puszta, a lélek nélküli test, hová gyűlnek a sasok a zsákányra. Vajjon a kocsmáros felelős-e a vendég józanságáért, vagy a borivő maga? Majd eldönti az igaz Bíró, kinél nincsen személyválogatás; de az kétségtelen, hogy a keresztények immár csak a különféle társadalmi elméletek hinárgájában vergődnek az utolsó szalmaszálba kapaszkodva, mi a biztos győzelem! Győzelme egyrészt valóban a Csábitónak, de még biztosabb győzelme az isteni Hadvezérnek, ki a Krisztus, mert Ővé az utolsó szó és nem az ágyuké! Az is biztos, hogy ilyen lelki állapotban nem veszik észre magukat a hivek, mikor ^{nek} összezúzó felettök a világforradalmosítás vérveres tengerének hullámai, de akkorra már a zsidók kint lesznek az összes vizekből, mert megnyerték azt az Istent, kit a keresztények a nagy mulatság közben elvesztettek, mert elvakulva képzelt igazvoltukban az Ur közeledő jövetelét nem sejtették és attól nem is féltek.

Mát. 24.
52. j.

A ghetto más vonatkozásokban legalkalmasabban a szülészeti klinika képes beszédével rajzolható le a képzelet valóságában. A vajudó asszony legnyugodtabban fekszik és vonul félre a kórház ezen női szakosztályába, mert ott van kéznél mindig az orvos és minden segítség, mikor a fájdalom meglepi a beteg, a terhes nőt; után, ha elmúltak a tisztulás napjai, a boldog mama újra élve egészségesen és örvendezve viszi haza az apával egyetemben az édes kis csecsemőt. Az Atya különös végzése és végtelen bölcs Gondviselése folytán a zsidóságnak juttatta a szerencsét, hogy szülje az új emberiséget, miként szülte a kereszténységet, a bukott kereszténységet úgy fogja szülni a büntelenségben élő legtisztább emberiséget is. Maga az

Ján. 16.
21. Üdvözítő a vajudó asszony példázatával hasonlítja össze a szorongatásban levő apostolokat, s e hasonlathoz egyházunk ezt a magyarázatot fűzi: „Az apostolok Jézus menybemenetele után mintegy az újjászülés fájdalmaiban

voltak, míg az új nemzedéket a nyert Szentlélek által világra hozták, s ez
 ujjászülés eredményeiben Jézust Megismerték, s ez által ama kifogynatlan
 öröm részeseivé lettek. Szent Gergely e szülési fájdalmakat és örömeiket
 u.o. 19. szépen alkalmazza az evangélium minden hirdetőjére. Ezen alapon jogosan
 és helyesen alkalmazhatjuk ezeket a zsidóknak különösen mostani helyzetén
 re, midőn tényleg már-már szinte szemmel láthatók rajtuk a szülés tünetei.
 A ghettoba szorítva, mesterségesen elkülönítve a világtól, eltűntek a köz-
 let piacáról, és szigorú szuronyos őrszemek cirkálnak folyton a Juderia
 körül, hogy még idegen szem be se pillanthasson a ghetto szent csendjébe.
 Megfosztva minden anyagi vagyontól és munkától, egyedül az imádság és el-
 Zak. 12. zülkedés magányában csupán Istenükre vannak utalva, hogy e benső viszony-
 lo. ban kiönthesse rájuk^a megígért imádság és kegyelem lelkét, melynek hatása
 alatt megismerik Jézusban a Megváltót, és ezzel a lelki átalakulással egy
 új szellemet öntenek ki magukból, mely egészen más gyümölcsöket fog terem-
 ni a pogányságból alakult keresztény szellem munkáinál, melyről nekünk fo-
 galmunk sincsen, csak annyit tudunk erről a lelki állapotról megállapítani
 egész határozottsággal, hogy ez a büntelenség állapota lesz. Hogy azután
 ennek milyenek lesznek a részletei, azt nem tudhatjuk, mert nincsen könyila-
 koztatva. Miként a kereszténység, vagyis a pogányságból felbott népek lel-
 külete hozta és létrehozta a csalhatatlanságot, melyben azonban szabad te-
 re maradt a bűnnek is, ám a zsidóság megtérésében világra hozza a bünte-
 lenséget is a csalatkozhatatlanság sérelme nélkül. Tehát feltétlenül ma-
 gasabb rendű lelkiségnak kell lennie a jövő emberiségben, melyet most fog
 Jel. 22. szülni a ghettóban vajudó zsidóság, mert általa nyeri meg az emberiség a
 12. j. megváltás teljes dicsőségét. Nem szülheti ezt az emberiséget a keresztény-
 ség, mert a zsidók megtérésével egyidőben a keresztények elmerülése a po-
 gányságba be lesz fejezve. Ez a kereszténység mindenesetre áldozattá fog
 válni a megítéltetésben, hogy a benne működő Szentlélek szabaddá válják
 és megjelenjék belőle úgy, minként az áldozattá vált zsidóságból megjelent
 és született a Megváltó szent Személye, annak idején. Ennek figyelemre méltó
 és jele egy középkori bélyeg, minek neve a szótárban Symbolus Salutis,
 és a hatágu csillagot ábrázolja a hatodik, legfelső csucs nélkül, s ennek
 következtében úgy néz ki ez az ábra, mint egy nyílt anyabölcso a méhek
 világában, melyből már kikelt az új anya, az új királyné. A gyötrelmek kora
 tehát valóban ez az idő, a Jelenések korának utolsó szakasza, mint azt
 Ödvöztünk nevezte, mert gyötrelmeket rejt úgy a zsidóságra, mint a kereszt-
 tényiségre nézve, nekünk ugyan az agónia halálküzdelmei, a zsidóságnak vi-
 szont a vajudó asszony gyötrelmei, melyeket azonban öröm követ, mert ember
 új ember született a világra! Hasonlókép a zsidóság, t. i. a bukott zsidó-
 ság szülte a bukott kereszténységet, melynek környezetében jön világra
 az Antikrisztus. Ennek a folyamatnak pedig az a magyarázata és isteni cél-
 zata, hogy a bukott zsidóság szellemi működése a kereszténység próbája volt

és kísértője legyen, mire nézve pedig az isteni kinyilatkoztatások ele-
gendő mértékben figyelmeztették a kereszténységet. Azért engedé tehát Is-
ten reánk keresztényekre hatni, a tévelygés lelkét, hogy higgyünk a hazudás-
ságnak, hogy megítéltessünk mindnyájan, kik nem hittünk az igazságnak, ha-
nem beleegyeztünk a gonoszságba." Boldog ember tehát, ki a kísértést kiál-
lotta, mert ha hűnek találta, elnyeri az élet koronáját, melyet Isten az
öt szertőkhöz ígért.

Ezek figyelembevételével lassan kiderül annak az isteni célzatnak is
szentsége és igazsága, melynél fogva az Ur kezdetől úgy elkülönítette a
zsidóságot a pogányságtól és kereszténységtől, minő elkülönülés nem volt
tapasztalható sohasem a népek történetében egymás között. Mert ha az erő-
sebb legyőzte a gyengébbet, ez rendesen beleolvadt amabba, de a zsidóság
4000 éves életének folyamán jó és rossz viszonyok között mindig sértet-
lenül meg tudta tartani népi és vallási önállóságát. Ezt láthatjuk a mai
ghettóban is, minek tünete és törvénye már az egyiptomi szereplésük idején
hozott ezen paragrafus alapján: „És az Ur csodálatosan elkülönzi Izrael
jóságait és az egyiptomiak jóságait, hogy teljességgel semmi se vesszen
el azok közül, melyek Izrael fiaihoz tartoznak. És időt rendele az Ur mond-
ván: Holnap cselekszi meg az Ur ez ígét a földön." Vagyis csak akkor sujt-
ott le az Isten a fáraóra, mikor már a zsidók biztonságba voltak helyez-
ve. Ha tehát ezt a csodálatos elkülönítést látjuk szemünkkel a ghettóban,
mi volt az afrikai Gessenben, akkor biztosak lehetünk az Urnak készülő
nagy ígété felől, mellyel a pogányságba visszatérő keresztényekre fog le-
sujtani, hogy megtudják ők is tapasztalatból, mit nem akartak megtanulni a
Bibliából, hogy „mily csodálatosan különzi el az Ur a magyarokat és Izra-
elt." E csodálatos elkülönítés másik célja viszont az új emberiség szüle-
sének zavartalan menete és körülményeinek biztosítása. Ezenfejezet tanul-
ságai a következők:

1/A kereszténységet, zsidóságot és őspogányságot egyaránt közelről és
életbevágó módon érdeklő sorsfordulatokra Isten eleve figyelmeztette a hi-
teles egyházi okiratokban, az isteni hitnek legfontosabb alapokmányában.
az egész emberiséget. azért, hogy kellőképp tájékozódni tudjanak a kritikus
helyzetekben lelkük jövőjének sorsa felől minden felekezethez tartozó
egyének. 2/Ez írott óvszabályokon kívül bizonyos előjeleket is meghatáro-
zott az Isten, hogy a természet tünetnyeiben is bizonyosságot szolgáltat-
son a hit mellett és így képesek legyenek megkülönböztetni a hitet a hie-
delemtől, babonától és a tévelygés szellemének kiáradásától. 3/Legnagyasabb
és legfeltűnőbb jel ezek között a Hajnali Csillag, ki fényének ragyogásá-
val rávilágít minden helyzetre és ígére és tanra, hogy a hívek lássák az
igazat és hazudást, az életet és halált, és tetszésük szerint válogat-
hassanak közöttük. E mennyei fény tündöklése mellett elviselhető a szenved-
és és könnyű áldozat maga halál is, ha Érte kell az életet letenni, mert

Ő azt vissza is tudja adni, mire senki más nem képes az összes teremtetett lények között, mert minden lény attól függ, kinek léte önmagában van, vagyis aki nem jött létre, hanem öröktől fogva létezik. 4/ A hovatartozandóság megjelölésére valók a bélyegek, melyek közül a Zsidók Királyának jele a hatszögű sárga csillag. Ezzel már meg is jelöltettek előre a zsidók, kiket el is különített magától a kereszténység, hogy senki közülök el ne vegyen senkit, se hozzá ne adjanak senkit. A Pogányok Főpapjának jele a kereszt, mert Krisztus nem a zsidókról, hanem a pogányokról vette fel szent és szeplőtelen főpapságát, melynek végtelen értékű áldozatát a keresztfán mutatta be az Atyának elégtételül a világ bűneiért. Ezzel jelölik meg magukat a pogányságból a kereszténységre tért hívek, és ezzel fognak megjelölni az összes őspogányok is, mielőtt Krisztus ismeretére jutnak a zsidókkal egy időben. 5/ A pogányságba visszasüllyedő keresztények viszont elvetik úgy a keresztet mint a csillagot, így ők majd válogathatnak önhatalmuklag készített jeleik között, mert nyilván tanítja az egyház: „Mindenkor vannak a kereszténységet ellentő emberek, fájdalom tanítja a történelem is, hogy keresztény országok is megbélyegzik ezzel magukat, és Isten anyaszentegyházát nem hogy oltalmaznak, hanem üldözik és elnyomják.” E bélyegzés formája azután a koronként fellépő rémek izlésétől függ, melynek azonban azok, kik a kísértést nem bírják visszautasítani, minden gondolkodás nélkül alávetik magukat. De ezzel el is játsszák az örök életet.

Befejezés. IMA A FÉNYES HAJNALI CSILLAGHOZ.

Jézus, ki elküldötted angyalodat, hogy bizonyosságot tegyen mindezekről az egyházakban; Jézus, ki David gyökere és ivadéka vagy; Jézus, ki a fényes Hajnali Csillag vagy; Jézus, ki Isten Fia és Mirjam Fia vagy, kiva Zsidók Királya és a Pogányok Főpapja vagy; ki a zsidó ács Fia és a szegény názáreti Tanító vagy; Jézus, ki az élők és holtak ítélő Birája vagy; hallgass meg egy jámbor, csillagimádó magyar szolgád imádságát és könyörgését az állhatatosságért és tartsd meg őt a Hozzád való hűségben mindhaláláig és az ő családját és az ő nemzetségét és az ő nemzetét, hogy megmaradhassunk mindnyájan a Te beszédedben és cselekedeteidben győzedelmeskedvén a kísértések felett, melyek a mi romlásunkra tétettek és érkeztek. Ne hagyj minket elveszni a tévedések, csábítások vérvérés tengerében, hanem vezess ki minket inkább tündöklő csillagod sugarával a szárazra, hol a Lélek temploma áll, hogy bemutathassuk abban a tiszta lekiismeretnek és valódi jámborságnak szeplőtelen áldozatát romlatlan szívünk oltárán. A Te Atyádtól, a mi Atyánktól kérjük ezeket, ki a mennyekben van, hogy adja meg ezeket nekünk, mert a Te szent nevedben kérjük azt a Te dicsőségedre és lakunk üdvösségére. Amen. Jöj el Uram, Jézus! Jöj el hamar Jézus! Amen.

T A R T A L O M .

1. Fejezet.	Jelek, jegyek, bélyegek.	-----	1. oldal.
2. " "	. A sárga csillag.	-----	8. " "
3. " "	. A zsidójelek .	-----	11. " "
4. " "	. A bélyegzés lélektana.	-----	17. " "
5. " "	. A bélyegzés hittani értékelése.---		22. " "
6. " "	. Jósok és jóslatok .	-----	29. " "
7. " "	. Az előjelek.	-----	36. " "
Befejezés.	. Ima a fényes Hajnali Csillaghoz.		43. " "

A szállítás mindig a megrendelő számára és veszélyére történik. — Felszámításokat csak a szállítólevélnek az árú beérkezésétől számított 8 napon belül való visszaküldése esetén vehetők figyelembe.

3473

terjesztés

VII. VÖRÖS

Budap

Karcs
Műsz
Gyem
Rakta

Magyar posta
Osztály posta

Elintézt

Elkészült 1926

Magyar posta